

Usnesení

Krajský soud v Hradci Králové projednal ve veřejném zasedání konaném dne 4. května 2021 **odvolání státního zástupce** Okresního státního zastupitelství v Jičíně, **a obžalovaného** [REDACTED], narozeného [REDACTED] v [REDACTED], okres [REDACTED], trvalým pobytem [REDACTED], okres [REDACTED], jednatel [REDACTED] s.r.o., proti rozsudku Okresního soudu v Jičíně ze dne 13. listopadu 2020, číslo jednací 16 T 47/2020-621, a rozhodl

takto:

Odvolání státního zástupce a obžalovaného se podle § 256 tr. řádu **zamítají**.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Jičíně ze dne 13. listopadu 2020, číslo jednací 16 T 47/2020-621, byl obžalovaný uznán vinným přčinem porušení povinnosti při správě cizího majetku dle § 220 odst. 1 trestního zákoníku, a byl za to odsouzen podle § 220 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 6 (šesti) měsíců. Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 (dvou) roků. Podle § 73 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku byl obžalovanému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu (člena statutárního orgánu) nebo zástupce obchodní společnosti na dobu 30 (třiceti) měsíců. Podle § 229 odst. 1 trestního řádu byl poškozený [REDACTED] s.r.o., IČ: [REDACTED], se sídlem [REDACTED], [REDACTED], odkázán se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
2. Uvedeného přčinu se obžalovaný dopustil tím, že v postavení jednatele a jediného společníka ve společnosti [REDACTED] s.r.o., IČ: [REDACTED], se sídlem na adrese [REDACTED], okres [REDACTED], vědom si toho, že je povinen činit veškeré úkony týkající se této společnosti a jejího majetku odpovědně a svědomitě s péčí řádného hospodáře tak, jak je to předpokládáno v § 159 odst. 1 zákona číslo 89/2012 Sb., občanský zákoník, v platném znění, a v navazujících ustanoveních § 51 odst. 1 a § 52 odst. 1 zákona číslo 90/2012 Sb., o obchodních korporacích, v platném znění, a zároveň s vědomím nepříznivé ekonomické situace společnosti [REDACTED] s.r.o., která byla nejméně od 1. 4. 2016 předlužena a u které byl později usnesením Krajského soudu v Hradci Králové jednacího čísla KSHK [REDACTED] ze dne 15. 12. 2017 zjištěn úpadek a na majetek společnosti byl prohlášen konkurs, dne 2. 5. 2017 jménem společnosti [REDACTED] s.r.o. uzavřel se společností [REDACTED] s.r.o., IČ: [REDACTED], s tehdejším sídlem na adrese [REDACTED], ve které byl rovněž jednatelem a jediným společníkem, kupní smlouvu, na základě které z obchodního majetku společnosti [REDACTED] s.r.o. za kupní cenu 54.329 Kč, čítající i daň z přidané hodnoty, převedl do obchodního majetku společnosti [REDACTED] s.r.o. soubor vybavení, jehož součástí byl kovoobráběcí stroj [REDACTED] v pořizovací ceně 22.693,55 Kč, včetně daně z přidané hodnoty, ačkoli si byl vědom toho, že cena kovoobráběcího stroje neodpovídá obvyklé ceně, za kterou se v době uzavření kupní smlouvy obdobné kovoobráběcí stroje prodávaly a která u prodávaného kovoobráběcího stroje byla ve výši nejméně 242.000 Kč, včetně daně z přidané hodnoty, když kupní smlouvu uzavřel s vědomím, že kovoobráběcí stroj bude užíván

63/2021

nebo prodán v rámci obchodní činnosti společnosti [REDAKCE] s.r.o., k čemuž také následně došlo, neboť kovoobráběcí stroj dne 17. 1. 2019 společnost [REDAKCE] s.r.o. prodala společnosti [REDAKCE] s.r.o., IČ: [REDAKCE], za částku 338.800 Kč, včetně daně z přidané hodnoty, čímž způsobil společnosti [REDAKCE] s.r.o., škodu nejméně ve výši 219.306,45 Kč, která odpovídá rozdílu mezi částkou, za kterou převedl vlastnické právo ke kovoobráběcímu stroji [REDAKCE], a částkou, která mohla být prodejem tohoto stroje skutečně získána a poté užita k úhradě závazků společnosti [REDAKCE] s.r.o.

3. Proti tomuto rozsudku v neprospěch obžalovaného podal odvolání státní zástupce, jež výlučně směřuje do výroku o trestu.
4. Důvodnost podání odvolání v neprospěch obžalovaného je spatřována v tom, že trest, jenž byl napadeným rozsudkem obžalovanému uložen, je důvodné doplnit o další trest, který by společně s již uloženými tresty měl vést k nápravě obžalovaného.
5. Po prostudování odůvodnění napadeného rozsudku, ve kterém soud vyložil důvody, které jej vedly k uložení shora uvedených trestů, je důvodné přisvědčit soudu v tom, že vzhledem ke skutečnostem, jež vypovídají o povaze a závažnosti posuzovaného trestně právně relevantního jednání, jímž došlo v této trestní věci k naplnění skutkové podstaty přečinu porušení povinnosti při správě cizího majetku dle § 220 odst. 1 trestního zákoníku, jakož i vzhledem k osobě obžalovaného a jeho postoji ke spáchanému trestnému činu, z něhož nelze seznat ani náznak kritičnosti a lítosti nad tím, že se obžalovaný trestného činu vůbec dopustil, bylo důvodné obžalovanému uložit jak podmíněný trest odnětí svobody, tak i trest zákazu činnosti.
6. Z pohledu zákonných podmínek pro stanovení druhu a výměry trestů obsažených v ustanoveních § 38 a § 39 trestního zákoníku lze soudit, že v případě obžalovaného by bylo možno v napadeném rozsudku uložené tresty hodnotit jako dostatečné, pokud by bylo možno očekávat, že tyto tresty povedou k nápravě obžalovaného. Jak již bylo konstatováno, obžalovaný vůči svému jednání, jímž naplnil znaky shora uvedeného trestného činu, žádným způsobem nevyjádřil kritické hodnocení, z něhož by bylo možno seznat, že si uvědomuje závažnost svého jednání a jeho následků, jakož i důvodnost svého potrestání, pročez státní zástupce má v případě obžalovaného pochybnosti o tom, že tresty uložené napadeným rozsudkem budou dostatečným nástrojem k jeho nápravě.
7. V případě obžalovaného nelze totiž pominout skutečnost, dle které stěžejním motivem jeho jednání byla snaha získat pro další společnost, kterou obžalovaný ovládal a ve které hodlal pokračovat ve svém podnikání, neoprávněný majetkový prospěch. Proto by s přihlédnutím k dikci § 39 odst. 8 trestního zákoníku jakož i § 67 odst. 1 trestního zákoníku měl být obžalovanému kumulativně uložen i peněžitý trest, který by v kombinaci s již uloženými tresty měl dovést obžalovaného k tomu, že se již v budoucnu nedopustí obdobného jednání, pro které na něj byla podána obžaloba, neboť si jistě uvědomí, že takové jednání je nejen neslučitelné se zájmy, které chrání skutková podstata trestného činu (přečinu) porušení povinnosti při správě cizího majetku dle § 220 odst. 1 trestního zákoníku, nýbrž zjistí, že takové jednání je prostě nevýhodné. Přitom lze soudit, že obžalovanému s ohledem na již uložené tresty by měl být uvažovaný peněžitý trest uložen v intencích § 68 odst. 1, odst. 2, odst. 3 trestního zákoníku ve výměře 100 denních sazeb po 500 Kč, tedy ve výši 50.000 Kč.
8. Z výše uvedených důvodů je navrhováno, aby Krajský soud v Hradci Králové jako soud odvolací v intencích § 259 odst. 4 trestního řádu na základě odvolání státního zástupce, které bylo podáno v neprospěch obžalovaného, podle § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu napadený

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

63/2021

rozsudek ve výroku o trestu zrušil a aby sám dle § 259 odst. 3 trestního řádu vedle již uložených trestů dále obžalovanému uložil i peněžitý trest ve výměře 100 denních sazeb po 500 Kč.

9. Obžalovaný prostřednictvím svého obhájce odůvodňuje svoje odvolání takto:
10. Předmětný rozsudek obžalovaný napadá ve všech výrocích, tj. jak ve výroku o vině, tak ve výroku o trestu.
11. Obžalovaný byl uznán vinným ze spáchání přečinu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1 trestního zákoníku, spočívající v tom, že převedl z obchodního majetku společnosti [REDAKCE] s.r.o. do společnosti [REDAKCE] s.r.o. kovoobráběcí stroj [REDAKCE] za částku neodpovídající obvyklé ceně.
12. Obžalovaný před prodejem, vědom si své povinnosti jednat s péčí řádného hospodáře, provedl výběrové řízení a stroj prodal na základě výsledků výběrového řízení.
13. Hodnocení výběrového řízení soudem 1. stupně jako zinscenovaného odmítá, protože nemá oporu v provedeném dokazování.
14. Přesvědčení soudu, že poptávkové řízení z [REDAKCE] 2017 bylo vytvořeno uměle obžalovaným, k žádnému poptávkovému řízení v roce 2017 nedošlo a toto bylo vytvořeno obžalovaným až mnohem později v rámci jeho procesní obrany v tomto trestním řízení, nemá jakoukoliv oporu v provedeném dokazování. Rozpor mezi datem vytvoření listin a jejich legalizací má jednoduché vysvětlení, neboť legalizací byly podpisy na listinách pouze uznány za vlastní a samotná legalizace nijak nesouvisí s okamžikem vytvoření listin. Pokud soud tvrdí, že papíry mají stejný odstín, gramáž, jsou na stejných místech v jejich levé části perforované, nelze z těchto tvrzení učinit závěr, že byly pořízeny jednou osobou. Papír je zcela běžný a perforace vznikla po použití děrovačky z důvodu archivace listin v pořadačích, což není nic neobvyklého, naopak jde o naprosto běžnou činnost při archivaci listin.
15. Při posuzování obvyklé ceny obžalovaný dále přihlédl k tomu, že (použitý) stroj byl pořízen do majetku společnosti [REDAKCE] s.r.o. od společnosti [REDAKCE] s.r.o. přibližně za částku ve výši 27 800 Kč a stroj byl ve společnosti [REDAKCE] s.r.o. používán dva roky. Po zhodnocení těchto základních vstupních informací nelze dospět k jinému závěru než k tomu, že stroj, který nemá historickou hodnotu a nelze proto předpokládat zvýšení jeho obvyklé ceny v čase, bude mít obvyklou cenu ve výši, která nebude pořizovací hodnotu přesahovat. To znamená, že obvyklá kupní cena stroje se bude pohybovat přibližně v ceně pořízení.
16. Jako hospodář tedy obžalovaný jednal takto:
17. Nejprve do obchodního majetku společnosti [REDAKCE] s.r.o. pořídil obráběcí stroj [REDAKCE] za obvyklou cenu na trhu, která činila 27 800 Kč.
18. Poté společnost [REDAKCE] s.r.o. stroj dva roky používala k obrábění výrobků v rámci své obchodní činnosti.
19. Závěrem společnost [REDAKCE] s.r.o. (za niž jednal obžalovaný) prodala obráběcí stroj za cenu, za kterou ho před dvěma lety pořídila.
20. Výsledkem tohoto jednání obžalovaného tedy bylo, že společnost [REDAKCE] s.r.o. dva roky provozovala stroj, který pořídila za stejnou cenu, za kterou ho následně prodala.

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

63/2021

21. S přihlédnutím k podnikatelské činnosti společnost [REDACTED] s.r.o., kterou bylo obrábění kovových výrobků (nikoliv obchodní činnost s použitými stroji), se musí jednání obžalovaného jevit tak, že ve výsledku jednal jako řádný a svědomitý hospodář.
22. Pokud by (hypoteticky) společnost [REDACTED] s.r.o. stroj nepořídila, výsledkem by byla nemožnost výroby na tomto stroji a z majetku společnosti by ušel zisk spojený s prodejem výrobků.
23. Podle odůvodnění nalézacího soudu (49) okolnost, za jakou kupní cenu stroj [REDACTED] společnost [REDACTED] s.r.o. v roce 2014 nabyla (od společnosti [REDACTED] s.r.o.), nemá pro rozhodnutí soudu v posuzované věci nijak podstatný vliv. S tím však obžalovaný zásadně nesouhlasí a tvrdí, že pořizovací cena má při určení prodejní ceny vliv zcela zásadní a je základním indikátorem při stanovení prodejní ceny.
24. Pokud by měl obžalovaný spáchat přečin porušení povinnosti při správě cizího majetku, musela by tento přečin spáchat i osoba jednající za společnost [REDACTED] s.r.o. při prodeji stroje společnosti [REDACTED] s.r.o. či svědek [REDACTED], který vypověděl v tom duchu, že stroje prodávali za cenu šrotu (viz konec 17. minuty záznamu hlavního líčení ze dne 19. 11. 2020).
25. Soud se v odůvodnění rozsudku žádným způsobem nevypořádal s otázkou, proč je prodej stroje ze společnosti [REDACTED] s.r.o. za částku 28 000 Kč přečinem a prodej stroje za částku 22 000 Kč společnosti [REDACTED] s.r.o. přečinem není.
26. Co se týká úmyslu obžalovaného spáchat přečin porušení povinnosti při správě cizího majetku, nalézací soud v odůvodnění rozsudku obecně odkazuje na právní názory nejvyššího soudu České republiky (15 Tdo 294/2009, 5 Tdo 1224/2006). Úmyslem obžalovaného se však v odůvodnění nijak podrobně nezabývá a pouze tvrdí, že jednání obžalovaného lze jednoznačně kvalifikovat jako úmysl přímý.
27. Zavinění obžalovaného je nutné posuzovat ne v kterýkoliv okamžik, nýbrž k okamžiku uzavření kupní smlouvy. Kupní smlouva, jejímž předmětem byl prodej stroje [REDACTED], byla mezi [REDACTED] s.r.o. [REDACTED] s.r.o. uzavřena 2. 5. 2017. Nalézací soud dovodil, že úmysl spočívá v tom, že stroj v roce 2019 prodal za částku 338 800 Kč. Vzhledem ke dvouleté časové prodlevě mezi prodejem stroje společnosti [REDACTED] s.r.o. a prodejem stroje společnosti [REDACTED] s.r.o. nelze nijak dovodit úmysl obžalovaného spáchat přečin spočívající v porušení povinnosti při správě cizího majetku.
28. Bez ohledu na to, zda obžalovaný výběrové řízení provedl či neprovedl, mohl zcela legitimně očekávat, že prodej stroje za cenu, za kterou byl pořízen před několika lety, je zcela podle pravidel podnikatelského úsudku a v zájmu společnosti.
29. Obžalovaný je názoru, že svým jednáním nenaplnil skutkovou podstatu přečinu porušení povinnosti při správě cizího majetku, když mu nebyl prokázán úmysl.
30. Obžalovaný ze všech shora uvedených důvodů navrhuje, aby Krajský soud v Hradci Králové napadený rozsudek ve výroku o vině i o trestu zrušil a poté sám nově rozhodl tak, že obžalovaný se zprošťuje obžaloby, neboť skutek, jenž je mu kladen za vinu, není trestným činem.
31. Obžalovaný své odvolání ze dne 21. února 2021 doplnil takto:
32. Výše uvedený rozsudek obžalovaný napadá ve všech jeho výrocích, tedy jak ve výroku o vině, tak ve výroku o trestu.

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED].

63/2021

33. Dle nepravomocného rozsudku byl obžalovaný uznán vinným ze spáchání přečinu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1 trestního zákoníku, kdy měl převést z obchodního majetku společnosti [REDACTED] s.r.o. do společnosti [REDACTED] s.r.o. kovoobráběcí stroj [REDACTED] za částku neodpovídající obvyklé ceně ve smyslu zákona č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku.
34. V bodu 25. rozsudku se okresní soud opírá o znalecký posudek, který byl vypracován z účetnictví, které Policie nezískala v souladu s právními předpisy. Obžalovaný toto účetnictví, jako jediná osoba oprávněná takové účetnictví společnosti [REDACTED] s.r.o. vydat, Policií ani nikomu jinému ze společnosti nevydal, a to především proto, že k tomu policií niky nebyl vyzván, ani nebyl nikdy informován o přibrání znalce ve věci, ve které bylo údajně účetnictví získáno. Sám státní zástupce k této otázce uvedl, že neví, kde se účetnictví vzalo a že v době jeho získání ještě nepracoval na státním zastupitelství v [REDACTED]. Samostatnou otázkou potom zůstává, zda takovým jednáním nedošlo k porušení kodexu státních zástupců, když státní zástupce slepě převzal důkazy v trestním spise, a ačkoliv byl státním zástupcem dozorujícím, pravost a legálnost takových důkazů opomenul. V trestním spise je tak pouze obecně uvedeno, že účetnictví bylo získáno v předchozí věci, avšak není doloženo, v jaké věci a na základě jakého postupu mělo být účetnictví vydáno, nebylo ani doloženo, kdy byl obžalovaný k takovému vydání vyzván.
35. Je zcela proti zdravému rozumu, který tvoří základní právní princip českého práva, aby obžalovaný jen tak sám od sebe vydával účetnictví své obchodní společnosti cizí osobě. Aniž by měl povědomí o tom, že se jedná o Policejní orgán či soudního znalce. Protože pravost předložené elektronické komunikace, ve které údajně obžalovaný předává účetnictví znalci, proběhla z jiného emailu, než byl email obžalovaného a pravost předložené komunikace nebyla nijak ověřena, lze se domnívat, že účetnictví bylo získáno buď podvodným jednáním od osoby neoprávněné k vydání, nebo se jedná o podvrh účetnictví.
36. Sám znalec u hlavního líčení uvedl (článek 29. rozsudku), že si nevzpomíná, zda osoba, které tehdy volal, se představila jako [REDACTED]. Znalec dále uvedl, že konkrétně není schopen říci, že mu účetnictví z počítače vydal obžalovaný a že se jedná o pravé účetnictví společnosti [REDACTED]. To samo o sobě vypovídá o nelegálnosti a nepřípustnosti důkazu.
37. Závěrem znalec doplnil: „V nadpoloviční většině případů policie zajistí podklady, které jsou nutné ke zpracování posudku. V několika případech se stalo, že po komunikaci s policií zjistil, že podklady jsou nedostatečné a mnohdy je řečeno, že se má znalec s dotyčnou osobou domluvit sám.
38. Okresní soud však toto vzal na vrub obžalovaného, a na základě takového postupu dále tohoto využil, aby znevěrohodnil výpovědi obžalovaného. Samotnou otázkou potom zůstává, zda je Okresní soud skutečně „nezávislým“ orgánem nebo zda je nezávislý pouze co do vzdálenosti kanceláře od žalujícího státního zástupce.
39. Na místě je třeba upozornit na skutečnost, že policie vyzvala obžalovaného k vydání také účetnictví společnosti [REDACTED] s.r.o. a [REDACTED] s.r.o., přičemž toto vydání proběhlo vždy protokolárně a na písemnou výzvu policie. Je tedy namístě otázka, proč právě u tohoto účetnictví vydání neproběhlo stejným způsobem.
40. Pokud bylo účetnictví zpochybněno a strana žalující ani soud není schopen prokázat bez jakýchkoliv pochyb, že účetnictví bylo získáno legální cestou a jednoznačně prokázat jeho pravost, tak je třeba nahlížet na důkaz jako na nepřípustný a soud by k němu neměl přihlížet.

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED].

63/2021

41. Otázkou navíc zůstává, jak legální je takové opatřování důkazů orgány činnými v trestním řízení.
42. Obžalovaný tímto zpochybňuje posudek z tohoto účetnictví vypracovaný, k němuž okresní soud přihlédl ve svém rozsudku a napadá tento důkaz jako neplatný. Jediné pravé účetnictví má v držení správce insolvence [REDAKCE]. Obžalovaný se domnívá, že v případě pochybnosti o pravosti účetnictví měl okresní soud nechat zpracovat nový posudek, k jehož vypracování mělo sloužit účetnictví, které obžalovaný jako statutární zástupce korporace [REDAKCE] s.r.o. protokolárně vydal správci insolvence.
43. Znevažování výpovědí obžalovaného na základě nepřípustných a sporných důkazů potom nese známky nespravedlivého procesu, kdy nalézací soud využívá své procesní síly na vrub obžalovaného.
44. V bodu 39. rozsudku se okresní soud opírá o tvrzení společnosti [REDAKCE] s.r.o. týkající se ceny stroje, která měla být dle této společnosti mezi 200 - 300 tisíci Kč.
45. Takový odhad je zcela neobjektivní, neboť je založen na tvrzení společnosti, která s těmito stroji běžně obchoduje, přičemž po jejich koupi je repasuje, upgraduje a prodává za cenu několika milionů korun. Je tedy zřejmé, že se takové společnosti vyplatí zaplatit za takový stroj cenu mnohem větší, než je cena obvyklá, neboť těchto strojů je na trhu velmi málo a již se nevyrábí. Taková cena však není cenou obvyklou, ale je cenou neobvyklou, a to především proto, že neodpovídá skutečné hodnotě stroje a na trhu je dosažitelná pouze výjimečně, v případech, kdy právě takováto společnost jako je [REDAKCE] s.r.o. takový stroj shání pro repasi a následný prodej.
46. Cena takového stroje, který byl vyroben v osmdesátých letech minulého století, se pohybuje okolo ceny za šrot, o čemž svědčí i cena pořízení do společnosti [REDAKCE] s.r.o. v roce 2014 za částku 27.800,- Kč a o čemž vypověděl také svědek [REDAKCE] na otázku předsedy soudu, kdy okolo 17 minuty záznamu je archivována následující komunikace:
- SOUDCE: „Vy jste ještě říkal, že jste strojař, tak vy tu vyvrtávačku [REDAKCE] znáte?”
- SVĚDEK [REDAKCE]: „Jako fyzicky jejich né.”
- SOUDCE: „Ale obecně.”
- SVĚDEK [REDAKCE]: „Obecně jsem strojař a pohybuju se v tom 20 let, tak vím, co je vrtačka a frézka.”
- SOUDCE: „Kdybyste tedy chtěl koupit takový stroj, jakou si...jak si ceníte? Nebo kdybyste Vy sám prodával takový stroj, jakou myslíte, že by v roce 2017 měl hodnotu?”
- SVĚDEK [REDAKCE]: „Jako co my jsme dělali, tak to bylo jakoby za cenu šrotu, takový starý mašiny“.
47. Rozsudek Okresního soudu se tak opírá pouze o tvrzení jedné společnosti, jejíž zájem na pořízení takových strojů je ekonomický, neboť stroje repasují a následně prodávají.
48. V žádném případě na těchto strojích neprovozují výrobní činnost. Taková společnost je tedy ochotna zaplatit za stroj cenu větší, než je cena obvyklá.
49. Nalézací soud tedy vzniklou škodu a odsuzující rozsudek opřel pouze o tvrzení obchodníka, které vyvrací další svědci a provedené důkazy ([REDAKCE] — výpověď, [REDAKCE] - listina) čímž nalézací soud porušil princip trestního práva „in dubio pro reo” a tím právo obžalovaného na spravedlivý proces a objektivní hodnocení důkazů.

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

63/2021

50. V bodu 49. rozsudku Okresní soud dále zcela bagatelizoval skutečnost, když uvedl, že cena pořízení nemá prakticky vliv na skutkovou podstatu trestního jednání. Nálezací soud toto uvedl i přes výhradu obžalovaného, ve které se obžalovaný odvolal na zákon č. 526/1990 Sb., o cenách a jeho ustanovení 52 odst. 6 a 7, dle kterého je právě cena pořízení rozhodná pro určení ceny prodejní, pakliže nelze cenu obvyklou na trhu zjistit, a to porovnáním ceny pořízení a přiměřeného zisku.
51. Jak obžaloba, tak soud špatně klasifikoval zákonnou povinnost obžalovaného řídit se zákonem č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku a v něm uvedené definici ceny obvyklé. Tento zákon se však použije pouze, určí-li to zvláštní právní předpis. Jak bylo uvedeno výše, tak obžalovaný, jako statutární zástupce společnosti [REDAKCE] s.r.o., byl povinen postupovat dle ceny obvyklé, avšak ve smyslu zákona č. 526/1990 Sb., o cenách.
52. Protože obžalovaný vykonával funkci jednatele ve společnosti, která se zabývala výrobou na tomto stroji, a nikoliv obchodem s těmito stroji, potom bylo v době prodeje mimo jeho možnosti cenu takového stroje na trhu zjistit, neboť tento nebyl v době prodeje běžně nabízen k prodeji. Proto obžalovaný primárně vycházel z ceny pořízení, kterou následně potvrdily i přijaté nabídky v rámci provedeného poptávkového řízení. Z výše uvedeného je zřejmé, že je zcela vyloučeno, že by v době prodeje stroje [REDAKCE] obžalovaný věděl nebo dokonce vědět mohl, že stroj by se „mohl dát“ prodat za cenu, kterou uvádí obžaloba a nálezací soud.
53. Toto bylo vyloučeno, když obžalovaný zveřejnil inzerát na webových stránkách korporace [REDAKCE] s.r.o. za cenu cca 350.000 a po dobu jednoho měsíce nikdo nabídku nepodal. Samotným inzerátem se zabývá následující odstavce.
54. V bodu 43. rozsudku okresní soud opět bagatelizuje význam zveřejnění inzerátu tak, jak uvedl obžalovaný. Nálezací soud argumentuje tím, že inzerát zveřejněný na webových stránkách společnosti [REDAKCE] s.r.o. je nedohledatelný, což je zcela v rozporu se skutečností i zdravým rozumem. Inzerát zveřejněný na webových stránkách společnosti je veřejný už ze své podstaty, neboť k takovému inzerátu má přístup široká veřejnost bez možnosti kohokoliv z tohoto přístupu vyloučit například blokováním jeho IP adresy. Soud dále uvádí, že jednoznačně prokázal, že žádný inzerát v roce 2017 zveřejněn nebyl, což není pravdou. Soud zde pouze spekuluje a domýšlí závěry, které se nezakládají na relevantních důkazních prostředcích.
55. Pokud by taková argumentace soudu byla označena za legální a platnou, potom by byl neplatný jakýkoliv prodej prostřednictvím internetu, který neprobíhá prostřednictvím komerčních poskytovatelů inzertních služeb. Napadnutelné by potom byly například všechny prodeje Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, které rovněž probíhají pouze na stránkách samotného úřadu a nejsou nikde jinde inzerovány, nebo prodej zajištěného majetku Ministerstvem vnitra, který probíhá též na webových stránkách Ministerstva vnitra a nikde jinde, nebo mnoho dalších prodejů realizovaných státními úřady. Proto takovou argumentaci nálezacího soudu považuje obžalovaný za zcela účelnou a protiprávní.
56. V bodu 49. rozsudku se nálezací soud zabývá otázkou informačního systému [REDAKCE], který společnost [REDAKCE] s.r.o. koupila od společnosti [REDAKCE] s.r.o., přičemž uvádí závěry, ke kterým došel soud vlastní úvahou, aniž by je opřel o relevantní důkazy. Na toto obžalovaný nebyl dotazován. Pokud by dotazován byl, sdělil by soudu, že informační systém společnost objednala již v roce 2015 u společnosti [REDAKCE] s.r.o. (dřívější název společnosti [REDAKCE] s.r.o.), která se zabývala správou a tvorbou webových aplikací a informačního systému [REDAKCE]. Informační systém [REDAKCE] byl informační systém

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

63/2021

programovaný na míru. Stejný informační systém objednala také společnost [REDAKCE] s.r.o. nebo společnost [REDAKCE] s.r.o. Protože byla společnost [REDAKCE] s.r.o. v nepříznivé finanční situaci, došlo k dohodě, kdy byla cena za informační systém snížena na hodnotu odkupovaného zboží, čímž by bylo kráceno právo ostatních věřitelů. Cena informačního systému byla ponížena o cca 20%, přičemž toto je běžná obchodní sleva.

57. Je zde tedy patrné, že nalézací soud neargumentoval na základě relevantních důkazních prostředků, ani důkazy (výslech obžalovaného, výslech dalších svědků, kteří v informačním systému [REDAKCE] pracovali) neprovedl, ale argumentoval na základě pouhých spekulací, kterých využil proti obžalovanému. Je zde třeba zdůraznit, že trestní řízení není řízením občanskoprávním a důkazní břemeno zde leží na straně žalující a na soudu, nelze tak přičítat k tíži obžalovaného, když soud neprovede důkaz a argumentuje pouze na základě spekulací. Takové jednání soudu je v rozporu s ústavními právy obžalovaného na spravedlivý proces.
58. V bodu 44. rozsudku okresní soud napadá výběrové řízení, které mělo být obžalovaným vytvořeno uměle a mělo být vytvořeno až v rámci obrany při tomto trestním řízení.
59. Soud poukazuje na rozpor mezi datem vytvoření a legalizací, přičemž zcela chybně vykládá význam legalizace. Legalizace je proces, při kterém dochází k ověření listiny nebo proces kdy osoba na listině podepsaná svědčí před správním orgánem o tom, že podpis na listině uznává za svůj, což je případ obžalovaného, který uznal podpisy na listinách za své, aby vyloučil případnou manipulaci s listinnými důkazy v trestním spise. Pakliže okresní soud tvrdí, že listiny v roce 2017 neexistovaly, měl by toto prokázat znaleckým posudkem na stáří dokumentů, neboť tyto dokumenty byly soudu předloženy v originálech. Tato argumentace soudu je protiprávní a jejím cílem je pouze podložit domněnky okresního soudu, které se nezakládají na relevantních důkazech, a navíc se snaží prokazatelné důkazy svědčící ve prospěch obžalovaného otočit v jeho neprospěch.
60. V bodu 45. rozsudku se okresní soud zabývá výběrovým řízením, které provedl v roce 2017 obžalovaný, aby ověřil prodejní cenu stroje [REDAKCE].
61. V této věci obžaloba využila dvou svědeckých výpovědí, a to výpovědi [REDAKCE], který podával první nabídku na odkup vybavení a dále výpověď [REDAKCE], jehož otec, v době podávání svědecké výpovědi zemřelý, nabídku podal.
62. Obžalovaný nechal na vlastní náklad vypracovat znalecký posudek, aby ověřil pravost obou podaných nabídek. Znalecký posudek vypracovala Mgr. Plzáková, která posudkem zjistila, že listiny jsou pravé a nejedná se o žádné kopie ani falzifikáty. Znalecké posouzení z oboru písmoznalectví nebylo možné provést pro nedostatek srovnávacího materiálu, který Rejstříkové soudy v Praze a Hradci Králové odmítly vydat.
63. Z výpovědi [REDAKCE], kterou obžalovaný označil za křivou, vyplynulo, že mezi společnostmi [REDAKCE] s.r.o., kterou [REDAKCE] fakticky vedl a společností [REDAKCE] s.r.o. došlo k ukončení spolupráce, kdy toto ukončení znamenalo pro společnost [REDAKCE] s.r.o. ztrátu v řádech statisíců korun (viz bod 19. rozsudku). Proto měl [REDAKCE] vypovídat křivě, když vypověděl, že podanou nabídku ze společnosti [REDAKCE] s.r.o. nepodepsal. I přesto se okresní soud snížil k tomu, aby tuto křivou výpověď legalizoval a využil ve své argumentaci, a to i přesto, že byla v přímém rozporu se znaleckým posudkem. Posudek z oboru písmoznalectví přitom zamítnul, aby nemohlo být prokázáno, že podpisy na listinu učinil [REDAKCE] osobně a dopustil se tak křivé výpovědi. Opět byl porušen princip in dubio pro reo i právo na spravedlivý proces. Pakliže okresní soud argumentuje za využití výpovědi svědka, která byla vyvrácena znaleckým posudkem, jedná se o postup protiústavní.

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

63/2021

64. Z výpovědi [REDAKCE] je potom zřejmé, že ten nebyl obchodního jednání vůbec přítomen a nepodává svědectví, dokonce ani svědectví o svědectví, ale pouze vyjadřuje svůj názor, který byl stejným znaleckým posudkem Mgr. Plzákové vyvrácen. U podpisu nabídky vystavené společností [REDAKCE] byl přítomen osobně [REDAKCE], jak obžalovaný uvedl ve své výpovědi, avšak toto nalézací soud ignoroval a výslech [REDAKCE] neprovedl.
65. V bodu 46. rozsudku se okresní soud vyjadřuje k samotným listinám. Zde je třeba uvést, že se jedná o běžný kancelářský papír v běžné gramáži, přičemž perforace (otvory po děrovačce pro založení do šanonu) vznikla až po podání nabídek a dle obžalovaného, využívání otvorů po děrovačce nalézacím soudem, jako důkaz proti obžalovanému, je snad už určeno spíše do pohádek Václava Čtvrťka než do argumentace soudu. Okresní soud se zde staví evidentně do pozice znalce či znaleckého ústavu, kdy pouhým okem identifikuje papír, jeho gramáž, odstín a snad by dokázal také pouhým okem určit povětrnostní podmínky, atmosférický tlak a biozátěž, při které byl každý z papírů podepsán
66. Soud přitom rozhoduje na základě zjištěného, a nikoliv domnělého skutkového stavu.
67. Zjištěný skutkový stav je takovým stavem, o němž nejsou rozumné a důvodné pochybnosti. Důkazy hodnotí soud podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v průběhu řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Nalézací soud se v tomto případě omezil na „hodnocení důkazů podle své úvahy“
68. Okresní soud dále hodnotí okolnosti vzniku dokumentů a slovní formulaci na dokumentech uvedenou, přičemž toto nejsou relevantní ukazatele pravosti. Takovým hodnocením by pak bylo možné napadnout samotný rozsudek, protože v něm okresní soud na straně 19, odst. 2 řádek 10 zakončuje tento řádek pomlčkou, což porušuje formální charakter listiny, a proto jej nelze považovat za pravou?
69. Listiny byly podepsány před obžalovaným, v případě pana [REDAKCE] dokonce za přítomnosti svědka [REDAKCE] v místech, které obžalovaný uvedl. Zda měly podepisující osoby v úmyslu listiny poslat a místo toho je předaly obžalovanému, není namístě posuzovat. O pravost listin vypovídá znalecký posudek, a proto je třeba na ně pohlížet jako na pravé a s relevantním obsahem, a to bez ohledu na jejich formální stránku.
70. V bodu 52. rozsudku Okresní soud spekuluje, když uvádí, že motivace obžalovaného je zcela zřejmá.
71. V roce 2015, kdy se firma [REDAKCE] s.r.o. dostala do finančních potíží způsobených trestním jednáním jednatele [REDAKCE], jednatele ve společnosti [REDAKCE] s.r.o. se sídlem v [REDAKCE], která od společnosti [REDAKCE] s.r.o. odebrala výrobky, za které neuhradila kupní cenu, obžalovaný kontaktoval Policii ČR s žádostí o zajištění věci, která byla předmětem dodávky. Policie věc dohledala ve společnosti [REDAKCE] a informovala obžalovaného, že věc zajišťovat nebude, neboť by společností [REDAKCE] byla způsobena škoda. Obžalovaný společnost [REDAKCE] informoval, že věc na základě odstoupení od kupní smlouvy pro hrubé porušení smluvních podmínek ze strany společnosti [REDAKCE] této společnosti nepatří a společnost [REDAKCE] vyzval, aby kupní cenu za zboží nehradila a nabídl této společnosti odkup věci. Odpovědí vedoucího ve společnosti [REDAKCE] bylo, že pokud se pokusíme zajistit věc, bude společnost [REDAKCE] s.r.o. zlikvidována.
72. Je tedy zřejmé, že špatná finanční situace nebyla způsobena nedbalým jednáním obžalovaného. I tak se obžalovaný pokoušel uspokojit maximální množství věřitelů. Stroj [REDAKCE] byl

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

63/2021

prodán nejvyšší nabídce, přičemž byly podány nabídky celkem tři (3). První nabídku učinila společnost [REDAKCE] s.r.o. ne 26. 4. 2017 ráno, aby se vyhnula podjatosti a ovlivnění ceny ostatními nabídkami, druhou nabídku podala společnost [REDAKCE] s.r.o. dne 26. 4. 2017 odpoledne a třetí nabídku podala společnost [REDAKCE], a to 27. 4. 2017.

73. Obžalovaný při prodeji stroje [REDAKCE] postupoval zcela v souladu s právními předpisy. Prodejní cenu stanovil dvěma na sobě nezávislými postupy, a to porovnáním ceny pořízení a průměrného zisku ve smyslu zákona 526/1990 Sb., o cenách. Tuto cenu obžalovaný následně ověřil provedeným poptávkovým řízením. Vyšší prodejní cenu obžalovaný vyloučil zveřejněním inzerátu na webových stránkách společnosti, čímž umožnil široké veřejnosti minimálně v rozsahu obchodních partnerů, zákazníků a dodavatelů, tedy okruhu relevantních zájemců o stroj, podat nabídku k odkupu, k čemuž nedošlo.
74. Jak obžalovaný při své výpovědi uvedl, jedná se o zcela specifický stroj velkého stáří, který se běžně neobchoduje. Společnosti, které tyto stroje repasují, jako je uváděný [REDAKCE] s.r.o. nebo [REDAKCE] s.r.o. takový stroj kupují, pouze pokud na takový stroj mají odběratele a předem sjednanou cenu, tedy vědí, kolik mohou investovat do odkupu. Tyto společnosti v žádném případě nekupují tyto stroje na sklad, aby je repasovaly a poté hledaly zájemce a riskovaly náklady, které se jim nevrátí. Proto je zcela běžné, že tyto stroje se jeden rok prodávají a další 3 roky se neprodá žádný. Na základě výpovědi svědků je však zřejmé, že je zde jasný spor v ceně obvyklé.
75. Obžalovaný tvrdí, že byla stanovena v souladu se zákonem 526/1990 sb. na cca 23.000,- [REDAKCE] tvrdí že cena byla 200-300 tisíc, svědek [REDAKCE] tvrdí, že stroj měl cenu šrotu (tedy maximálně 20-30.000,-)
76. S přihlédnutím k principu in dubio pro reo měl soud v této otázce rozhodnout ve prospěch obžalovaného, nebo provést důkaz formou znaleckého posudku, jehož výsledkem by nebylo určení ceny obvyklé, ale ceny teoretické, což však nalézací soud neučinil.
77. V bodu 52. rozsudku se dále okresní soud zabývá obchodem mezi obžalovaným jako podnikatelským subjektem a společností [REDAKCE] s.r.o., kdy na vrub obžalovaného přikládá jeho rozhodnutí, že koupil [REDAKCE] stroj za vlastní prostředky a spolu se souborem vybavení, které postupně dokoupil, tento stroj prodal společnosti [REDAKCE] s.r.o., přičemž jej mohl prodat společnosti [REDAKCE] s.r.o.
78. Soud se tak staví do pozice správce majetku obžalovaného a dává mu za vinu, že jednal v souladu s jeho lidskými právy a nakládal se svým vlastnictvím dle svého uvážení. Takové závěry soudu jsou v rozporu s lidskými právy a soud tak dává najevo svou podjatost ve věci, kdy obžalovanému, jak bylo popsáno výše, nejenže odpírá právo na spravedlivý proces, hodnotí důkazy ve zjevné podjatosti, porušuje princip in dubio pro reo, ale také degraduje lidská práva obžalovaného zakotvená v Ústavním pořádku ČR, konkrétně pak v Listině základních práv a svobod.
79. Stroj, který nemá historickou hodnotu a nelze proto předpokládat zvýšení jeho obvyklé ceny v čase, bude mít obvyklou cenu ve výši, která nebude pořizovací hodnotu přesahovat. To znamená, že obvyklá prodejní cena stroje bude činit maximálně 30 tis. Kč dle technického stavu. Extrémní výkyvy v ceně potom budou nastávat v případech, kdy stroj bude odkupovat korporace, která s těmito stroji obchoduje. Takový výkyvy však nezvyšují cenu obvyklou.
80. V závěru svého odůvodnění odvolání obžalovaný uvádí následující:
81. Jako řádný hospodář:

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

63/2021

a)

Nejprve do obchodního majetku společnosti [REDACTED] s.r.o. pořídil obráběcí stroj [REDACTED] za obvyklou cenu na trhu, která činila 27.800 Kč. O čemž svědčí i fakt, že proti jednateři společnosti [REDACTED] s.r.o. [REDACTED], který stroj [REDACTED] do společnosti [REDACTED] s.r.o. prodal, nebylo zahájeno trestní stíhání, i přesto, že se dle právní klasifikace žalobce i soudu dopustil stejného jednání jako obžalovaný. Trestní stíhání nebylo zahájeno ani proti [REDACTED], jednateři společnosti [REDACTED] s.r.o., který vypověděl, že tyto stroje běžně obchodovali za cenu šrotu. Otázkou mimo merit věci zde je, zda se tímto jednáním státní zástupce a vyšetřovatel Policie ČR nedopustili trestního jednání zneužití pravomoci úřední osoby, na což obžalovaný upozornil GIBS a podal podnět nejvyššímu státnímu zastupitelství v Brně na podání návrhu na zahájení kárného řízení proti státnímu zástupci [REDACTED].

b)

Poté společnost [REDACTED] s.r.o. stroj tři roky používala k obrábění výrobků v rámci své výrobní činnosti, čímž došlo k amortizaci stroje a snížení jeho hodnoty.

c)

V roce 2017 společnost [REDACTED] s.r.o. (za niž jednal obžalovaný) prodala obráběcí stroj [REDACTED] za cenu, za kterou ho před třemi lety pořídila poníženou o amortizaci stroje. Při prodeji stanovil cenu dle zákona č. 526/1990 Sb., přičemž cenu ověřil nezávislým poptávkovým řízením. Vyšší prodejní cena byla vyloučena zveřejněním inzerátu na webových stránkách společnosti. Při prodeji vyloučil podjatost nabídkových cen.

82. Je zcela proti zdravému rozumu tvrdit, že prodej stroje v roce 2019 za cenu 300.000 Kč usvědčuje obžalovaného z toho, že v roce 2017 věděl, že stroj má právě tuto hodnotu.
83. Pouhá skutečnost, že v roce 2017 o stroj [REDACTED] na trhu nebyl ze strany obchodníků zájem, nemůže být obžalovanému kladeno za vinu se zlým úmyslem.
84. Obžalovaný je přesvědčený, že jednal výlučně s péčí řádného hospodáře, ve smyslu ustanovení 5159 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., a v návaznosti ve smyslu ustanovení 551 a 552 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích a družstvech.
85. Obžalovaný je přesvědčen, že svým jednáním nenaplnil skutkovou podstatu přečinu porušení povinnosti při správě cizího majetku, když jednal výlučně s péčí řádného hospodáře a v souladu s právními předpisy, k jejichž dodržování byl vázán. Obžalovaný potom jednal výlučně s dobrými úmysly a v dobré víře, že cenu stanovil řádně, a to dvěma na sobě nezávislými způsoby (porovnání ceny prodejní a pořizovací, provedením poptávkového/nabídkového řízení), přičemž toto jednání nebylo důkazními prostředky vyvráceno.
86. Obžalovaný na základě výše uvedeného navrhuje, aby Krajský soud v Hradci Králové napadený rozsudek ve výroku o vině i o trestu zrušil a poté sám, z důvodu pojatosti Okresního soudu v Jicině nově rozhodl tak, že obžalovaný se zprošťuje obžaloby, neboť skutek, jenž je mu kladen za vinu, není trestným činem.
87. Krajský soud v Hradci Králové z podnětu podaných odvolání přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo a dospěl k závěru, že odvolání nejsou důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED].

63/2021

88. V řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, byly provedeny řádným způsobem veškeré důkazy významné pro objasnění skutkového stavu věci při dodržení všech zákonných ustanovení, jimiž se má zabezpečit právo obžalovaného na řádnou obhajobu a objasnění věci. Toto řízení nevykazuje žádné podstatné procesní vady, na něž by bylo nutno reagovat zrušením napadeného rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu.
89. Rozsah provedeného dokazování v posuzované věci odpovídá požadavkům uvedeným v § 2 odst. 5 tr. řádu, v tomto směru je tedy možno považovat postup soudu prvního stupně za správný.
90. Ve vztahu ke skutkovým okolnostem, vyjádřeným ve výroku rozsudku, postupoval okresní soud podle § 2 odst. 6 tr. řádu, když v souladu s procesní zásadou volného hodnocení důkazů zhodnotil provedené důkazy na základě vnitřního přesvědčení, které bylo založeno na uvážení všech okolností, jak jednotlivě, tak i v jejich souhrnu a ve vzájemných souvislostech. Své logické postupy, na podkladě nichž k těmto závěrům došel, okresní soud v odpovídajících pasážích odůvodnění napadeného rozsudku zdůvodnil tak, jak mu to ukládá ustanovení § 125 tr. řádu, stručně a srozumitelně v nich vyložil, které skutečnosti vzal za prokázané a o které konkrétní důkazy tato svá zjištění opřel, podrobně zde uvedl, jakými úvahami se řídil při hodnocení věrohodnosti a důkazní síly jednotlivých důkazů a důsledně se vypořádal s obhajobou obžalovaného z přípravného řízení i jednání před soudem prvního stupně, znovu shodně uplatněnou v nyní podaném odvolání. Stejně tak se vypořádal s odvolacími námitkami státního zástupce směřujícími do výroku o trestu. Krajský soud se s argumentací i závěry okresního soudu v tomto směru plně ztotožňuje a na tyto odkazuje.
91. Jak vyplývá z podaného odvolání, obžalovaný popírá spáchání trestné činnosti, má za to, že jeho trestná činnost nebyla dostatečným způsobem prokázána a pokud jde o provedené důkazy, ty ve svém souhrnu považuje za účelové, popřípadě zinscenované.
92. Krajský soud uvedený názor nesdílí, naopak má za to, že okresní soud provedl dostatečné dokazování, které umožňuje učinit odůvodněné rozhodnutí o vině obžalovaného. Za této situace nezbyvá než zdůraznit, popřípadě zopakovat následující skutečnosti.
93. Dále k věci vypovídal při hlavním líčení dne 13. 11. 2020 svědek [REDAKCE], který v rámci své svědecké výpovědi uvedl (viz č.l. 594 p.v.), že žádnou cenovou nabídku společnosti [REDAKCE] s.r.o. na odkup věci nedával, neměl k tomu ani důvod. Zastupuje firmu [REDAKCE] s.r.o., ve které nyní vystupuje jako jednatel. Pokud jde o rok 2017, se společností [REDAKCE] s.r.o. jejich společnost spolupracovala, myslí si, že v té době spolupracovali na některých zakázkách ve [REDAKCE]. Dělali určité věci na zakázku, svědek panu [REDAKCE] nebo do [REDAKCE] s.r.o. nebo do [REDAKCE] s.r.o. poslal poptávku, on svědkovi udělal nabídku a dodaly se věci do [REDAKCE]. Svědek byl zákazník. Objednávky byly nárazové, jednalo se o zakázkovou výrobu, někdy to mohlo být za 20.000 Kč, někdy za 50.000 Kč, v průměru ročně 200, 300 až 500 tis. Kč. Pokud jde o kovoobráběcí stroj [REDAKCE], ten by svědek jako strojař měl poznat. Pokud jde o stroj, který měl být v majetku společnosti [REDAKCE] s.r.o., tak na dílně svědek byl, ale každý stroj si dokonale neprohlížel, ani to neměl zapotřebí. Na dílně společnosti [REDAKCE] s.r.o. svědek byl, asi jednou byl v [REDAKCE], asi 4x nebo 5x byl v [REDAKCE]. Předmětný stroj si svědek nikdy podrobně neprohlížel. Většinou za panem [REDAKCE] jezdil svědek, obžalovaný byl u svědka v kanceláři za celou dobu jednou nebo dvakrát.
94. Poté, kdy byl svědkovi [REDAKCE] předestřen obsah cenové nabídky ze dne 26. 4. 2017 (viz č.l. 589), tak k němu svědek uvedl, že neví, o jaké věci se jedná, ví, že pan [REDAKCE] jezdil [REDAKCE], ale neví, zda je to to samé auto, čtyřkolku nikdy neviděl. Pan [REDAKCE] mu [REDAKCE], ani

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

63/2021

- čtyřkolku nikdy k prodeji nenabízel. Spolupráce s panem [REDACTED] skončila, neboť měli nesrovnalosti v komunikaci.
95. Poté byla svědkovi [REDACTED] předložena cenová nabídka ze dne 26. 4. 2017 (viz č.l. 589), k ní svědek uvedl, že takto se on podepisuje, ale toto nepodepsal, tento dokument neviděl, nemá ani hlavičku jejich firmy.
96. K dotazům státního zástupce svědek [REDACTED] uvedl, že pokud uvedl, že (s obžalovaným) spolupráci ukončili pro nesrovnalosti v komunikaci, tak to znamená, že se nepohodli na určitých domluvených věcech, z jejich strany (míněny společnosti obžalovaného) se měnily podmínky. Svědek nemá zájem na tom, aby byl pan [REDACTED] trestně stíhán, nemá důvod vypovídat nepravdivě ohledně podepsání cenové nabídky, dávno už neshody uzavřel a neřešil to.
97. K dotazům obžalovaného svědek [REDACTED] uvedl, že pokud jde o důvody ukončení spolupráce, byly domluveny podmínky, jak se bude vyrábět, jak se bude dodávat, jak se bude platit, bylo nastaveno, že svědkova firma bude platit komponenty, které (obžalovaný) potřebuje. Spolupráce pak skončila, protože vy jste chtěl (míněný obžalovaný) nebo vaše firma změnit podmínky, které byly se splatností a chtěli jste zálohu dopředu, jinak že nedodáte zboží.
98. Obžalovaný svědkovi předložil email ze dne 5. 11. 2018 a zálohovou fakturu (viz č.l. 589), ke kterým svědek uvedl, že dohody předem nikdy nebyly. Měl to takto nastavené s bratrem obžalovaného, když (firmy obžalovaného případně jeho bratra) měly potíže a neměly na výplaty, tak svědek něco dopředu bratrovi obžalovaného posílal. S bratrem obžalovaného svědek spolupracoval 4 nebo 5 let, vždycky zaplatili, byly stanoveny podmínky. Svědek se nenechá vydírat někým, že najednou dané podmínky změní, že když svědek nepošle zálohu, že mu to nedá. Svědek dělá svůj byznys na podání ruky, a když mu někdo začne něco měnit, tak se z toho nezblázní. Vztahy měli dobré, od té doby, co se změnila firma, to začalo trochu skřípat. Objem zakázek v roce 2018 mohl být třeba kolem půl milionu. Ukončení spolupráce znamenalo, že ([REDACTED] s.r.o.) přišla o marži z prodeje, ([REDACTED] s.r.o.) vyrobil zboží, které ([REDACTED] s.r.o.) jako prostředník prodal dál.
99. K doplňujícímu dotazu samosoudce svědek [REDACTED] uvedl, že vyvrtávačku [REDACTED] obecně zná, pokud jde o její hodnotu v roce 2017 v případě, že byla někdy z konce 70. let, takto stará mašina je za cenu šrotu.
100. [REDACTED] (jednatel [REDACTED] s.r.o.) ve svém vysvětlení ze dne 3. 6. 2020 uvedl (viz č.l. 376-377, 586), že společnost [REDACTED] s.r.o. se zabývá opravou obráběcích strojů a jejich následným prodejem. Na přelomu roků 2018 a 2019 na internetovém bazaru našel inzerát nabízející prodej horizontální vyvrtávačky [REDACTED] za částku kolem 330.000 Kč. Stroj prodávala společnost [REDACTED] s.r.o. Kontaktoval tedy [REDACTED], jednatele společnosti [REDACTED] s.r.o., se kterým se dohodl na kupní ceně ve výši 338.800 Kč s příslušenstvím, avšak bez rozvodné skříně a trafa. Následně společnost [REDACTED] s.r.o. vystavila zálohovou fakturu číslo 190800001 na částku 338.800 Kč, která byla společností [REDACTED] s.r.o. uhrazena dne 17. 1. 2019 z jejího účtu. Nebyla sepsána kupní smlouva a ani předávací protokol, neboť [REDACTED] pospíchal s prodejem. Na inzerát musel reagovat rychle, neboť po předmětných strojích byla velká poptávka. Stroj byl zakoupen se záměrem provedení jeho opravy a následného prodeje zákazníkovi do [REDACTED]. Svědek konstatoval, že hodnota těchto strojů před opravou je minimálně 250.000 Kč.
101. [REDACTED] ve svém vysvětlení ze dne 5. 6. 2020 uvedl (viz č.l. 379-380, 586), že jeho otec [REDACTED], který zemřel dne [REDACTED] 2018, a jeho děd [REDACTED], který zemřel [REDACTED]

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED].

63/2021

2018, vedli firmu [REDACTED] a zabývali se nákupem a prodejem obalů. Svědek vyloučil, že by jeho otec či děda měli zájem o nákup kovoobráběcího stroje, když v daném oboru nepodnikali a ani neměli prostor pro umístění stroje, kdy měli pouze kanceláře v rodinných domech v [REDACTED] čp. [REDACTED] a v [REDACTED] čp. [REDACTED]. Svědek nezná obžalovaného [REDACTED] a ani společnosti [REDACTED] s.r.o. a [REDACTED] s.r.o.

102. [REDACTED] ve svém vysvětlení ze dne 10. 6. 2020 uvedl (viz č.l. 382-383, 586), že je zaměstnancem společnosti [REDACTED] s.r.o., která se zabývá kovovýrobou a opravami vozidel. Ve skutečnosti tuto společnost vede s [REDACTED]. V minulosti [REDACTED] s.r.o. spolupracovala se společností [REDACTED] s.r.o., avšak obchodní spolupráce byla ukončena kvůli porušení obchodní dohody ze strany obžalovaného. K cenové nabídce ze dne 26. 4. 2017, jež se týká mimo dalšího i horizontální vyvrtávačky [REDACTED], svědek uvedl, že v této nabídce je uvedeno, že cena byla stanovena na základě osobní prohlídky, on však ve společnosti [REDACTED] s.r.o. nebyl za účelem obhlídky uvedeného vybavení, má za to, že tam nebyl za tímto účelem ani [REDACTED]. Horizontální vyvrtávačku [REDACTED] nikdy neměli v zájmu kupovat, byla by jim k ničemu. Dle svědka otisk razítka na cenové nabídce odpovídá razítku společnosti [REDACTED] s.r.o. a podpis [REDACTED] odpovídá jeho podpisu, avšak považuje za pravděpodobné, že jak otisk razítka, tak i podpis byly na listinu cenové nabídky přeneseny elektronicky z jiných dokumentů, které byly v minulosti společností [REDACTED] s.r.o. zaslány společnosti [REDACTED] s.r.o.
103. Znaleckému zkoumání byla podrobena společnost [REDACTED] s.r.o. zejména ohledně její finanční situace a účetnictví, dále bylo znalecky vyhodnoceno účetnictví i dalších společností včetně [REDACTED] s.r.o., kdy byl příbrán znalec z oboru ekonomika, odvětví účetní evidence a ekonomika Ing. Vladimír Horák, který se u hlavního líčení dne 13. 11. 2020 podle § 108 odst. 1 trestního řádu odvolal na své dva znalecké posudky ze dne 21. 9. 2018 na č.l. 76-153 a ze dne 14. 5. 2020 na č.l. 350-359 a stvrdil jejich správnost (viz č.l. 595).
104. Ze závěrů znaleckého posudku ze dne 21. 9. 2018 podaného znalcem z oboru ekonomiky vyplývá, že společnost [REDACTED] s.r.o. byla z důvodu předlužení v úpadku, a to od 1. 4. 2016. Společnost [REDACTED] s.r.o. od [REDACTED] 2017 nevyvíjela obchodní činnost. Znalec v rámci prováděného znaleckého zkoumání vycházel ze zálohy účetnictví společnosti [REDACTED] s.r.o. za rok 2017, kterou poskytl obžalovaný [REDACTED]. Další znalecké závěry ze znaleckého posudku ze dne 21. 9. 2018 jsou pro přehlednost uvedeny níže.
105. Konkrétně ze znaleckého posudku ze dne 14. 5. 2020 podaného znalcem z oboru ekonomiky vyplývá, že podle znaleckých zjištění není kupní smlouva uzavřená společnostmi [REDACTED] s.r.o. a [REDACTED] s.r.o. datovaná ke dni 2. 5. 2017, jejímž předmětem je prodej souboru vybavení za cenu 44.900 Kč (bez daně z přidané hodnoty), součástí účetních zápisů, ačkoli by však měla být povinně založena v obchodní či obdobné firemní dokumentaci obou dotčených společností v intencích § 6 odst. 1 zákona o účetnictví. Podle zjištění znalce je výstupem kupní smlouvy ze dne 2. 5. 2017 faktura číslo 171500062 vystavená společností [REDACTED] s.r.o. a přijatá společností [REDACTED] s.r.o., která byla v účetnictví těchto společností zaúčtována (viz č.l. 353). V účetnictví společnosti [REDACTED] s.r.o. a [REDACTED] s.r.o. není zanesena listina s názvem „příloha č. 1 – soubor vybavení“ obsahující soupis prodávávaného strojního zařízení, ve kterém je uváděn stroj – vyvrtávačka [REDACTED] (viz č.l. 354). V účetnictví společnosti [REDACTED] s.r.o. je záznam zachycující údaj o odprodeji souboru vybavení dle kupní smlouvy ze dne 2. 5. 2017, aniž by byly konkrétně specifikovány jednotlivé položky, jež byly předmětem prodeje. Do účetnictví společnosti [REDACTED] s.r.o. je faktura č. 171500062 vystavená společností [REDACTED] s.r.o. dne 3. 5. 2017 za prodej

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED].

63/2021

souboru vybavení dle kupní smlouvy ze dne 2. 5. 2017 za částku 54.429 Kč (s daní z přidané hodnoty) přímo zanesena, a to jak v účetním deníku, tak i v knize vydaných faktur. V účetnictví společnosti [REDAKCE] s.r.o. je v účetním deníku i v knize přijatých faktur zaúčtována přijatá faktura číslo 171500062 ze dne 3. 5. 2017 na částku 54.329 Kč s textem soubor vybavení, bez bližší specifikace. Předmětná faktura je zároveň vedena pod interním číslem přijatých faktur 171100050. Stran úhrady fakturované ceny byl mezi společnostmi [REDAKCE] s.r.o. a [REDAKCE] s.r.o. proveden zápočet ze dne 3. 5. 2017, a to dle faktury vystavené společností [REDAKCE] s.r.o. číslo 170100026 dne 28. 4. 2017, jejímž předmětem byla dodávka informačního systému [REDAKCE] v ceně 82.159 Kč (včetně daně z přidané hodnoty), a to oproti fakturám vydaným společností [REDAKCE] s.r.o. číslo 171500060 ze dne 2. 5. 2017 v částce 13.310 Kč, jejímž předmětem byl prodej automobilu na náhradní díly, číslo 171500061 ze dne 2. 5. 2017 v částce 14.520 Kč, jejímž předmětem byl prodej motocyklu (čtyřkolky) na náhradní díly, a faktury číslo 171500062 ze dne 3. 5. 2017 v částce 54.329 Kč, jejímž předmětem byl prodej souboru vybavení dle kupní smlouvy ze dne 2. 5. 2017 (viz č.l. 355-356). Znalec poukázal na to, že součet fakturovaných částek z faktur vystavených společností [REDAKCE] s.r.o. zcela odpovídá částce z faktury číslo 170100026 vystavené společností [REDAKCE] s.r.o. Přijaté faktury od společnosti [REDAKCE] s.r.o. jsou v účetnictví společnosti [REDAKCE] s.r.o. evidovány pod interními čísly 171100048, 171100049 a 171100050. Listina označená jako inventurní soupis majetku pro evidování obchodního majetku společnosti [REDAKCE] s.r.o., obsahující stroj – vyvrtávačku [REDAKCE], je jako inventurní soupis hmotného a drobného hmotného majetku součástí poskytnutých účetních dokumentů společnosti [REDAKCE] s.r.o. za rok 2017. Tento inventurní soupis, který není podepsán, obsahuje pod inventárním číslem 17DDM00004 vyvrtávačku [REDAKCE] v pořizovací ceně 18.755 Kč (bez daně z přidané hodnoty) a zůstatkové ceně 9.377 Kč s uvedením odpisu za rok 2017 ve výši 9.378 Kč. Dle názoru znalce z účetních záznamů vyplývá, že u vyvrtávačky byla stanovena doba odpisování na dva roky, když prvním rokem odpisování byl rok 2017, což znamená, že předmětný stroj - vyvrtávačka [REDAKCE] byl pořízen v roce 2017 a je v účetnictví společnosti [REDAKCE] s.r.o. evidován (viz č.l. 357-358).

106. Znalec u hlavního líčení dne 13. 11. 2020 k oběma svým výše uvedeným znaleckým posudkům doplnil, že pokud jde o znalecký posudek z roku 2018, vycházel z účetnictví, které mu předložil sám pan [REDAKCE], to se týká účetnictví společnosti [REDAKCE] s.r.o. Posudek z letošního roku se týkal provázání účetnictví a faktur mezi společnostmi [REDAKCE] s.r.o. a [REDAKCE] s.r.o. Účetnictví [REDAKCE] s.r.o. mu poslal pan [REDAKCE] v roce 2017, v příloze emailu, který mu zaslal, byla jednotlivá účetní období 2013-2017, která byla zálohami účetního softwaru, v kterém byl vypracován účetní program. Zálohy, které znalec měl, poté naimportoval do účetního programu, který měl licencovaný. Znalec měl licenci k softwaru Pohoda, tento software si objednal ve variantě Pohoda look, což je prohlížeč software, kdy není možné do účetních zápisů jakkoli vstupovat. Na základě importu jednotlivých roků si znalec vyjel účetní sestavy a z toho vyšel při zpracování posudku společnosti [REDAKCE] s.r.o. Pokud se týká společnosti [REDAKCE] s.r.o. vyšel znalec z podkladů, které byly v elektronické verzi zaslány Policií ČR, která byla zadavatelem posudku.
107. K dotazům státního zástupce znalec uvedl, že vydání účetnictví společnosti [REDAKCE] s.r.o. se týkalo posudku, v němž se zabýval odvody pojistného společnosti [REDAKCE] s.r.o.. Má za to, že zadavatelem tohoto posudku byl komisař [REDAKCE], který již u policie nepracuje. Pokud jde obecně o majetek, v obou společnostech ([REDAKCE] s.r.o. a [REDAKCE] s.r.o.) byl obžalovaný jednatelem, v tom případě je to spřízněná osoba obou firem a z toho titulu je nutné posuzovat prodeje z titulu daňových záležitostí podle § 23 odst. 7 zákona o dani

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

63/2021

z příjmu, čili zákona 586/92 Sb. a v tom případě měl být prodej uskutečněn za cenu obvyklou. To znamená, že cena měla odpovídat obvyklé ceně na trhu při prodeji jakéhokoli zboží, majetku a materiálu, ať už je to majetek nový či používaný. Cena se zjišťuje informacemi z veřejně přístupných zdrojů u podobných společností, které se zabývají podobným předmětem činnosti, případně na serverech, které nabízejí předmětné zboží. Není určeno přesně, kde by mělo být vyhledáno, ale musí být doloženo správcí daně, z jakých zdrojů, respektive jaký důkazní prostředek předloží daňový subjekt ve věci ceny, za kterou majetek prodává spřízněné osobě, v tomto případě [REDAKCE] s.r.o. společnosti [REDAKCE] s.r.o.

108. K dotazům obžalovaného znalec odpověděl, že je pravda, že uvedl, že účetnictví mu vydal obžalovaný. Nikdy se neviděli, ale telefonovali si spolu. Znalec volal obžalovanému. Pokud si vzpomíná, bylo to velmi vstřícné jednání, ze strany pana [REDAKCE] nebyl žádný problém. Jak se domluvili, tak pan [REDAKCE] účetnictví zaslal, nebyl důvod ani vyžadovat posléze další doklady, protože vše bylo obsaženo v předaných zálohách účetnictví. Účetnictví mu obžalovaný předal emailem. Znalec si myslí, že nehovořil s bratrem obžalovaného, samozřejmě neví, zda přímo u počítače seděl a osobně účetnictví odesílal obžalovaný. K tomuto dotazu znalec předložil jako důkaz o komunikaci s obžalovaným emaily (celkem 4 listiny následně zažurnalizovány na č.l. 590-593), a doplnil, že komunikace mezi nimi probíhala bez problémů, i vydání účetnictví. Účetnictví znalci často předá policie, ale na základě komunikace s policií nebyl problém, aby se domluvil přímo s obžalovaným. Jako znalec je oprávněn si zajišťovat další relevantní důkazy i nad to, co mu případně poskytne policie. Když si například potřebuje získat další informace, které mu policie není schopna předat, tak i v mnoha případech se stává, že mu policie řekne, aby komunikoval přímo s dotyčným. Nevidí v tom žádný problém a myslí si, že to bylo naprosto v pořádku. Pokud policie nemá k dispozici podklady pro vypracování znaleckého posudku, tak je buď od dotyčného subjektu vyžádá sama, nebo ve spolupráci se znalcem tohoto požádá, aby si konkrétní věci vyžádal sám. Jako znalec je oprávněn získávat podklady ve věci posudku a pokud nějaké potřebuje, tak si je vyžádá. Jako znalec neřeší, zda dotyčného, po kterém nějaké doklady požaduje, policie předtím vyzvala, či nikoli. Po třech letech hlas obžalovaného nemůže znalec poznat. Nevzpomíná si, zda osoba, které tehdy volal, se představila jako [REDAKCE]. S žádnou kolegyní obžalovaného se znalec nedomlouval, mluvil pouze s osobou mužského pohlaví. Znalec dále uvedl, že konkrétně není schopen říci, že mu účetnictví z počítače vydal obžalovaný a že se jedná o pravé účetnictví společnosti [REDAKCE].

109. K dotazu obhájce znalec uvedl, že v § 23 odst. 7 zákona č. 586/92 Sb. je uvedena povinnost ceny obvyklé, respektive je to autonomie subjektů sjednat si jakoukoli cenu, která vyhovuje oběma stranám. V případě, že sjednají cenu neobvyklou ve vztahu k tomu, že jsou subjekty spřízněné osoby, to znamená, že společnosti [REDAKCE] s.r.o. a [REDAKCE] s.r.o. měly stejného jednatele, v tom případě, by cena měla být stanovena obvykle. Pokud není stanovena cena obvyklá, tak správce daně případně cenu navýší na cenu obvyklou a z toho rozdílu případně doměří daň z příjmu, případně DPH.

110. Znalec závěrem doplnil, že se podívá se do svých záznamů, pokud má ještě záznamy ohledně hovorů z roku 2017, na které číslo volal. Je absurdní, aby znalec posuzoval pravost účetnictví. Do účetnictví nemohlo být z jeho strany nijak zasahováno, neboť kvůli tomu si pořídil program, který tomu zamezuje. Závěry vycházejí z účetnictví [REDAKCE] s.r.o., jak mu bylo zasláno. V nadpoloviční většině případů policie zajistí podklady, které jsou nutné ke zpracování posudku. V několika případech se stalo, že po komunikaci s policií zjistil, že podklady jsou nedostatečné a mnohdy je řečeno, že se má znalec s dotyčnou osobou domluvit sám.

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

63/2021

111. Znaleckým posudkem z oboru písmoznalectví, specializace ruční písmo, který vypracovala Mgr. Lenka Plzáková (viz č.l. 582, 598 p.v.), a jehož zadavatelem je obžalovaný, soud zjistil, že znalkyně došla ke znaleckým závěrům, že sporný podpis na listině ze dne 27. 4. 2017 (viz č.l. 589) v předpokládaném znění jména „[REDAKCE]“ je originálně napsaný podpis, tzn. originál podpisu, napsaný psacím prostředkem. Ve svém druhém znaleckém závěru znalkyně uvedla, že sporný podpis na listině ze dne 26. 4. 2017 (viz č.l. 589) v předpokládaném znění jména „[REDAKCE]“ je originálně napsaný podpis, tzn. originál podpisu, napsaný psacím prostředkem. Z důvodu špatné kvality a nízkého rozsahu srovnávacího materiálu nelze o jeho pravosti zatím rozhodnout.
112. U posuzovaného skutku dále soud vycházel z celé řady listinných důkazů (viz č.l. 586, 596 p.v.), ze kterých zjistil další skutečnosti, které budou popsány v další části odůvodnění tohoto rozsudku.
113. Z údajů evidovaných v obchodním rejstříku jednoznačně vyplývá, že obžalovaný v [REDAKCE] 2017 vykonával funkci statutárního orgánu v postavení jednatele v obou dotčených obchodních společnostech, tedy jak ve společnosti [REDAKCE] s.r.o. (viz výpis z obchodního rejstříku č.l. 570-571), tak i ve společnosti [REDAKCE] s.r.o. (viz výpis z obchodního rejstříku č.l. 572), když byl zároveň i jediným společníkem v obou společnostech. Z kupní smlouvy mezi společnostmi [REDAKCE] s.r.o. a [REDAKCE] s.r.o. ze dne 2. 5. 2017 (viz č. l. 198-199 a příloha č.l. 200, č.l. 586 p.v. – ve které je vyvrtávačka [REDAKCE] výslovně uvedena jako jeden ze čtrnácti souboru vybavení – dále též pouze „kupní smlouva 1“) vyplývá, že vyvrtávačka [REDAKCE] byla dne 2. 5. 2017 prodána společností [REDAKCE] s.r.o. společnosti [REDAKCE] s.r.o., kdy za obě tyto společnosti jednal jako jednatel obžalovaný. Tuto kupní smlouvu včetně přílohy spolu s dalšími dokumenty předložil Policii ČR dne 1. 8. 2019 sám obžalovaný (viz č.l. 187), kdy zároveň byla předložena kupní smlouva mezi společnostmi [REDAKCE] s.r.o. a [REDAKCE] s.r.o. ze dne 2. 5. 2017 (č. l. 192-193 a příloha č.l. 194 o provedení kontroly ze dne 2. 5. 2017 prodáváného vozidla [REDAKCE] - č.l. 586 p.v. - dále též pouze „kupní smlouva 2“), kupní smlouva mezi společnostmi [REDAKCE] s.r.o. a [REDAKCE] s.r.o. ze dne 2. 5. 2017 (č. l. 195-196 a příloha č.l. 197 o provedení kontroly ze dne 2. 5. 2017 prodávané čtyřkolky - č.l. 586 p.v. jako přílohy - dále též pouze „kupní smlouva 3“), kupní smlouva mezi společnostmi [REDAKCE] s.r.o. a [REDAKCE] s.r.o. ze dne 2. 5. 2017 (č. l. 201-202 a příloha č.l. 203-206, ve které je konkretizován soubor prodáváného vybavení - č.l. 586 p.v. jako přílohy - dále též pouze „kupní smlouva 4“), cenová nabídka od společnosti [REDAKCE] s.r.o. datovaná dnem 26. 4. 2017 (viz č.l. 189). Ve všech čtyřech výše uvedených kupních cenách je uvedeno, že kupní cena byla stanovena dohodou kupních stran, u kupní smlouvy 1 v částce 44.900 Kč, u kupní smlouvy 2 v částce 11.000 Kč, u kupní smlouvy 3 v částce 12.000 Kč, u kupní smlouvy 4 v částce 10.805 Kč, u všech bez DPH. Všechny čtyři kupní smlouvy jsou vyhotoveny na hlavičkovém papíře společnosti [REDAKCE] s.r.o., obsahují ustanovení o tom, že kupující se řádně seznámil se stavem souboru prodáváného vybavení, a ustanovení, ve kterém je uvedeno, že pokud má prodávající vůči kupujícímu závazky trvající i v době nabytí účinnosti smlouvy, sjednávají smluvní strany souhlas s provedením zápočtu vzájemných závazků a pohledávek. Všechny tyto čtyři kupní smlouvy byly údajně písemně zhotoveny na základě cenové nabídky [REDAKCE] s.r.o. ze dne 26. 4. 2017 (viz č.l. 188), ve které jsou společnosti [REDAKCE] s.r.o. nabídnuty za její movité věci kupní ceny, které následně [REDAKCE] s.r.o. akceptovala a uzavřela výše uvedené čtyři kupní smlouvy.
114. Obžalovaný spolu s výše uvedenými čtyřmi kupními smlouvami a cenovou nabídkou [REDAKCE] s.r.o. předložil i dokument nadepsaný „OCENĚNÍ VYBAVENÍ“ (viz č.l.

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

63/2021

190, originál viz č.l. 589). Jedná se o listinu, o které obžalovaný vypověděl, že ji v obci [REDACTED] před jeho zraky a zraky jeho bratra vytiskl a následně podepsal [REDACTED] (viz č.l. 585). V této cenové nabídce je například uvedeno „děkuji Vám, že jste nás oslovil s možností odkupu z vaší firmy a mrzí nás, že jste se dostali do situace, kterou musíte řešit touto cestou. Dle osobní prohlídky a podkladů ze servisu zasíláme níže uvedené cenové hladiny, které jsme ochotni nabídnout oproti vašemu majetku“. Nabídnuté kupní ceny ke strojnímu vybavení - 39.000 Kč, [REDACTED] - 9.000 Kč, čtyřkolka - 9.000 Kč, balík nářadí - 9.000 Kč. Závěrem je uvedeno „[REDACTED] 27. 4. 2017“ a podpis a razítko. Nabídka je učiněna na prostém papíře, nikoli na hlavičkovém firemním papíře.

115. Obžalovaný spolu s výše uvedenými čtyřmi kupními smlouvami a cenovou nabídkou [REDACTED] s.r.o. předložil i dokument nadepsaný „CENOVÁ NABÍDKA NA ODKUP VYBAVENÍ“ (viz č.l. 191, originál viz č.l. 589). Jedná se o listinu, o které obžalovaný vypověděl, že ji v kanceláři svědka [REDACTED] v [REDACTED] před jeho zraky podepsal svědek [REDACTED]. V této cenové nabídce je například uvedeno „dovoluji si zaslat cenovou nabídku na vybavení, které jste nám nabídli k odkupu. Cenovou nabídku jsem rozdělil do čtyř samostatných cen, dle dodaného inventárního seznamu. Cenu jsme stanovili na základě osobní prohlídky, kterou jsme u vás absolvovali a na základě sdělení technického stavu vybavení“. Nabídnuté kupní ceny ke strojnímu vybavení - 41.800 Kč, [REDACTED] - 9.000 Kč, čtyřkolka - 10.000 Kč, balík nářadí - 10.000 Kč. Závěrem je uvedeno „V [REDACTED] 26. 4. 2017“ a podpis a razítko. Nabídka je učiněna na prostém papíře, nikoli na hlavičkovém firemním papíře.
116. Jak již uvedl znalec ve svém znaleckém posudku, kupní smlouva 1 ze dne 2. 5. 2017 v účetnictví společností [REDACTED] s.r.o. a [REDACTED] s.r.o. zanesena není, i když v listinné podobě by měla být povinně založena v obchodní dokumentaci obou společností (viz č.l. 353). V účetnictví [REDACTED] s.r.o. je pouze zmíněn „odprodej souboru vybavení dle kupní smlouvy ze dne 2. 5. 2017“, aniž jsou konkrétně specifikovány jeho konkrétní položky (viz č.l. 354). Výstupem kupní smlouvy ze dne 2. 5. 2017 je v účetnictví založená faktura č. 171500062 vystavená společností [REDACTED] s.r.o. (viz též č.l. 161). Znalec v této souvislosti upozornil na skutečnost, že prodej je veden jako tržba za prodané zboží, přičemž v případě souboru vybavení se jednalo o hmotný majetek, což je jiná kategorie než prodej zboží, a proto měl být movitý majetek zaúčtován jako prodej hmotného majetku (viz č.l. 355). Dle znaleckého zkoumání nebyla výše uvedená faktura uhrazena, ale byl proveden zápočet. Vzájemný zápočet je zaevidovaný v účetnictví [REDACTED] s.r.o. pod interním číslem 17IN00008 ze dne 3. 5. 2017 a týká se faktur společnosti [REDACTED] s.r.o. č. 171500060 ([REDACTED] 13.310 Kč vč. DPH viz kupní smlouva 2), č. 171500061 (čtyřkolka 14.520 Kč vč. DPH viz kupní smlouva 3) a výše uvedené faktury č. 171500062 (strojní vybavení 54.329 Kč vč. DPH viz kupní smlouva 1), které byly započteny oproti faktuře č. 170100026, kterou dne 28. 4. 2017 vystavila [REDACTED] s.r.o. a dle této faktury měla společnost [REDACTED] s.r.o. zaplatit za dodávku informačního systému [REDACTED] společnosti [REDACTED] s.r.o. částku ve výši 82.159 Kč. Znalec v této souvislosti upozornil, že součet tří faktur společnosti [REDACTED] s.r.o. celkem za 82.159 Kč je na korunu totožný s částkou na faktuře č. 170100026 společnosti [REDACTED] (viz č.l. 356). U těchto faktur byl dne 3. 5. 2017 proveden vzájemný zápočet. Inventurní soupis drobného majetku společnosti [REDACTED] s.r.o. obsahuje pod inventurním číslem 17DDM00004 vyvrtávačku [REDACTED] v pořizovací ceně 18.755 Kč bez DPH (viz č.l. 357, 172), tedy 22.693,55Kč s DPH.
117. Jak vyplývá z výše uvedeného vysvětlení [REDACTED] a i z výpovědi obžalovaného tato vyvrtávačka [REDACTED] byla v [REDACTED] 2019 prodána společností [REDACTED] s.r.o. společnosti [REDACTED] s.r.o. za částku 338.000 Kč, kdy předmětná faktura byla vystavena dne

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED].

63/2021

16. 1. 2019 (viz č.l. 287). Z této faktury lze zároveň zjistit, že tato vyvrtávačka byla prodána bez rozvodné skříně a trafa. Částka 338.000 Kč byla společnosti [REDACTED] s.r.o. uhrazena dne 17. 1. 2019 – viz potvrzení o platbě č.l. 288, a sdělení [REDACTED] s.r.o. č.l. 289, kdy prodeji vyvrtávačky předcházela emailová korespondence mezi obviněným a [REDACTED] (viz č.l. 300). Samotná vyvrtávačka byla poté také nafocena (viz fotografie č.l. 293-299).
118. Odborným vyjádřením [REDACTED] s.r.o. (viz č.l. 311) je prokázáno, že tato společnost na základě poskytnutých informací, dále na základě zkušeností s nákupem a prodejem použitých strojů v posledních deseti letech, dále pak na základě předpokladu, že stroj byl určen na repasí a za předpokladu, že nejsou některé z hlavních částí stroje nevratně poškozené a hlavně ze subjektivní znalosti trhu uvedla, že obvyklá tržní cena stroje [REDACTED] před repasí k datu 2. 5. 2017 činila cca 200.000 Kč až 300.000 Kč bez DPH. Cena stroje k datu 17. 1. 2019 by byla stejná.
119. Zprávami insolvenčního správce [REDACTED], listinami z insolvenčního řízení vedeného ve vztahu ke společnosti [REDACTED] s.r.o. a rovněž výpisem z obchodního rejstříku této společnosti je prokázáno, že usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 12. 2017, č.j. KSHK [REDACTED] (viz č.l. 571 p.v.), bylo rozhodnuto o zjištění úpadku společnosti [REDACTED] s.r.o. (dlužníka) a rovněž o tom, že se na majetek této společnosti prohlašuje konkurs, účinky tohoto rozhodnutí nastaly dne 15. 12. 2017. Ze zjištěných údajů je podstatné, že dle zjištění insolvenčního správce společnost [REDACTED] s.r.o. prodala výrobní prostředky společnosti [REDACTED] s.r.o. (viz č.l. 12). Do insolvenčního řízení se přihlásil zajištěný věřitel s pohledávkou 229.951,17Kč a dále nezajištění věřitelé s pohledávkami v celkové výši 3.696.610,26Kč, ze kterých byla část pohledávek popřena v částce 1.699.053,93Kč, pročež byly zjištěny pohledávky ve výši 1.997.556,33Kč (viz č.l. 308-309). Do majetkové podstaty dlužníka byl zahrnut movitý majetek v hodnotě 447.401 Kč a pohledávky ve výši 59.983 Kč, avšak následně se insolvenčnímu správci podařilo prodat pouze vozidlo za částku 15.000 Kč, když z této částky bylo 12.000 Kč vyplaceno zajištěnému věřiteli (Finanční úřad pro Královéhradecký kraj) a vymoženy dvě pohledávky v úhrnné částce 8.544 Kč (viz č.l. 552-560). Insolvenční řízení ke dni 16. 9. 2020 stále probíhalo a nebylo ukončeno (viz č.l. 573). Další poznatky z insolvenčního řízení budou pro přehlednost uvedeny níže.
120. Po zhodnocení uvedených důkazů jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti ve smyslu § 2 odst. 6 trestního řádu dospěl soud k závěru, že jednání obžalovaného, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku, je jednoznačně prokázáno a obžalovaný [REDACTED] popsaným jednáním naplnil všechny zákonné znaky přečinu porušení povinnosti při správě cizího majetku dle § 220 odst. 1 trestního zákoníku. Trestně právně relevantní výše škody, jež odpovídá částce 219.306,45Kč, byla stanovena v souladu s obžalobou včetně daně z přidané hodnoty, a to jako rozdíl mezi částkou 242.000 Kč, která byla zjištěna z odborného vyjádření jako nejnižší uvažovaná obvyklá hodnota předmětného stroje, a to včetně daně z přidané hodnoty, a částkou 22.693,55Kč, za kterou byl předmětný stroj zakoupen společností [REDACTED] s.r.o., včetně daně z přidané hodnoty. Částka ve výši 219.306,45Kč převyšuje ve smyslu § 138 a § 220 odst. 1 trestního zákoníku škodu nikoli malou, na tom nic nezměnila ani novela trestního zákoníku účinná od 1. 10. 2020, dle které škoda nikoli malá musí nyní dosahovat částky nejméně 50.000 Kč.
121. Obžalovaný v postavení jednatele [REDACTED] s.r.o. při opatrování majetku této společnosti porušil povinnost vykonávat svou funkci s péčí řádného hospodáře. Provedenými

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED].

63/2021

důkazy bylo zjištěno, že obžalovaný učinil rozhodnutí o prodeji majetku [redacted] s.r.o. (konkrétně vyvrtávačky [redacted]) za smluvní cenu, která však byla ve zjevném nepoměru k obvyklé hodnotě tohoto stroje. Protiprávnost jednání obžalovaného spočívá v tom, že se jako jednatel nesnažil v rámci prodeje majetku poškozené obchodní společnosti [redacted] s.r.o. (ve které byl jediným společníkem) dosáhnout co nejvyšší kupní ceny. Naopak obžalovaný upřednostnil zájmy druhé společnosti [redacted] s.r.o., ve které rovněž působil jako jediný jednatel a společník, a která tak předmětný obráběcí stroj [redacted] nabyla za cenu neodpovídající obvyklé tržní ceně. Uvedené závěry lze opřít o skutečnosti zjištěné z důkazů, které dokumentují prodej předmětného obráběcího stroje mezi poškozenou společností [redacted] s.r.o. a společností [redacted] s.r.o. v roce 2017 (viz kupní smlouva 1 ze dne 2. 5. 2017 uvedená výše) a následně mezi společností [redacted] s.r.o. a společností [redacted] s.r.o. v roce 2019. Je jednoznačně prokázáno, že obžalovaný v roce 2017 v případě, ve kterém prodával stroj společnosti, ve které byl rovněž jediným jednatelem a společníkem, tento prodal za částku 22.693,55Kč včetně DPH, kdežto posléze v roce 2019 tentýž stroj prodal (o rok a osm měsíců později) společnosti, se kterou neměl nic společného. V druhém případě stroj prodal za částku 338.800 Kč včetně DPH, tedy za částku vyšší více než 14,9 krát. Z vysvětlení [redacted] vyplývá, že obžalovaný v roce 2019 vyvrtávačku [redacted] inzeroval s požadovanou kupní cenou 330.000 Kč. Již tento obrovský nepoměr uvedených částek v letech 2017 a 2019 je do očí bijící a dokazuje, že obžalovaný postupoval v pozici prodejce v obou posuzovaných případech naprosto odlišným způsobem. Zatímco v [redacted] 2019 si podal veřejný inzerát na aplikaci Bazoš, aby dosáhl co nejvyšší kupní ceny (což se mu také povedlo, když stroj prodal ještě draž, než na kolik byl ohodnocen ve výše popsáném odborném vyjádření), pak v roce 2017 postupoval zcela jinak.

122. Obžalovaný uváděl, že v roce 2017 si veřejný inzerát nepodal z důvodu nákladnosti, tuto obhajobu soud považuje za zcela účelovou, neboť podání inzerátu by vyšlo zcela jistě mnohem levněji než pořádání poptávkového řízení a objíždění klientů, když k tomu navíc obžalovaný uvedl, že v roce 2019 podal inzerát na aplikaci Bazoš, kde je inzerce zdarma (byť by tam neměly být podávány podnikatelské inzeráty, nicméně v roce 2019 obžalovaný postupoval dle svého vyjádření tímto způsobem a neuvedl, jakou částku za inzerát v roce 2019 zaplatil). Dle provedeného dokazování je dle přesvědčení soudu jednoznačně prokázáno, že v roce 2017 obžalovaný žádný veřejný inzerát nepodal (i kdyby jej podal na firemních stránkách [redacted] s.r.o. jak tvrdí, tak by byl zájemcům o koupi stroje takový inzerát prakticky nedohledatelný), a ani žádné poptávkové řízení neprováděl. Jak vyplývá z účetnictví, jediným dokladem o prodeji stroje [redacted] byla faktura, kterou vystavila společnost [redacted] s.r.o. společnosti [redacted] s.r.o., kdy spolu s fakturami za prodej [redacted] a čtyřkolky byly tyto tři faktury započteny (v celkové výši 82.159 Kč) oproti faktuře společnosti [redacted] s.r.o. ze dne 28. 4. 2017 adresované společnosti [redacted] s.r.o. za dodávku informačního systému [redacted] v ceně 82.159 Kč. Soud má za jednoznačné, že tento zápočet byl obžalovaným uměle vytvořen, aby společnost [redacted] s.r.o. nemusela za koupené stroje a dopravní prostředky společnosti [redacted] s.r.o. vydávat žádné peněžní prostředky (došlo prakticky ke směně věcí), což vyplývá z výše uvedené až neuvěřitelné shody při zápočtu, kdy tato shoda vyšla přesně na korunu. Jak vyplývá z jiných faktur ve spise, které vystavoval obžalovaný, pak k vystavení faktur přistupoval ve velmi krátkém časovém odstupu po uzavření smlouvy. Zůstává tak otázkou, na co společnost [redacted] s.r.o. potřebovala v roce 2017 informační systém [redacted], když v [redacted] 2017 již žádnou činnost prakticky nevyvíjela (s výjimkou prodeje majetku, jak uvedl i obžalovaný), dle sdělení insolvenčního správce tato společnost ukončila podnikání již na počátku roku 2017 (viz č.l. 12). Dále zůstává otázkou, proč zrovna [redacted] s.r.o. tento systém dodávala, jak byl pro [redacted]

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted].

63/2021

s.r.o. prospěšný a jaká je obvyklá cena takového informačního systému. Obžalovaný během své výpovědi uspokojící odpověď na tyto otázky nepodal, nevysvětlil k čemu [REDAKCE] s.r.o. potřebovala v roce 2017 takový informační systém. Zde je opět do očí bijící nepoměr mezi plněním, které poskytovala společnost [REDAKCE] s.r.o. (výrobní stroje, automobil, čtyřkolka), a které poskytoval společnost [REDAKCE] s.r.o. (informační systém [REDAKCE]), když tyto pohledávky byly na korunu přesně započteny. V tomto hodnocení soud též přihlédl ke zprávě insolvenčního správce ze dne 11. 9. 2019, ve které insolvenční správce zcela jasně uvedl, že interní databáze [REDAKCE] má nulovou hodnotu a je neprodejná (viz č.l. 558, 586 p.v.).

123. Dle přesvědčení soudu i poptávkové řízení z [REDAKCE] 2017 bylo vytvořeno uměle obžalovaným, k žádnému poptávkovému řízení v roce 2017 nedošlo a toto bylo vytvořeno obžalovaným až mnohem později v rámci jeho procesní obrany v tomto trestním řízení. Za dosti pochybné má soud již samotné písemné uzavření čtyř výše uvedených kupních smluv ze dne 2. května 2017, přesněji řečeno tyto smlouvy dne 2. 5. 2017 uzavřeny (alespoň ústně) nepochybně byly (jak vyplývá z faktury č. 171500062 ze dne 3. 5. 2017, ve které je přímo uvedeno, že [REDAKCE] s.r.o. fakturuje za odprodej souboru vybavení dle kupní smlouvy ze dne 2. 5. 2017 – viz znalecký posudek č.l. 355 a také z nesporné skutečnosti, že prodávané položky se dostaly do vlastnictví [REDAKCE] s.r.o.). Za pochybnou soud považuje skutečnost, že byly tyto čtyři kupní smlouvy uzavřeny písemně tak, jak je předložil obžalovaný (viz č.l. 192-210), kdy je předložil dne 1. 8. 2019 (viz č.l. 187), tedy poté, kdy předtím dne 2. 7. 2019 ve věci podával vysvětlení (viz č.l. 183). Obsah vysvětlení obžalovaného soud nijak nehodnotí, soud pouze poukazuje na datum, kdy do spisu obžalovaný tyto listinné důkazy založil a že věci podával obžalovaný dvakrát vysvětlení. Písemné kupní smlouvy jsou sice datovány 2. 5. 2017, k legalizaci jejich podpisu však došlo až dne 8. 7. 2019, jak vyplývá z doložek pro legalizaci, tedy po 2. 7. 2019. Všechny čtyři smlouvy jsou vyhotoveny na firemních papírech (v záhlaví je výrazně uvedeno [REDAKCE] s.r.o.), což je nelogické, neboť smlouvy byly uzavírány z podnětu [REDAKCE] s.r.o., kdy tato společnost dle obžalovaného organizovala poptávkové řízení a bylo by tak logické, aby kupní smlouvy připravovala právě [REDAKCE] s.r.o., neboť [REDAKCE] s.r.o. nemohla znát výsledky poptávkového řízení (pokud soud by soud věřil verzi obžalovaného). Navíc např. z kupní smlouvy č. 2 ([REDAKCE]) vyplývá, že kupující bere na vědomí stav automobilu, jak vyplývá z přílohy této smlouvy, kdy jako příloha této smlouvy je vyjádření autoservisu ze dne 2. 5. 2017 (viz č.l. 194), kdy toto vyjádření je opět na papíře s firemním logem [REDAKCE] s.r.o., což nedává žádnou logiku, neboť vozidlo do té doby patřilo [REDAKCE] s.r.o. a příloha smlouvy musela být opatřena před uzavřením kupní smlouvy. Soud proto dospěl k závěru, že obžalovaný v roce 2017 žádnou kupní smlouvu na prodej stroje [REDAKCE] písemně nesepisoval, dle závěru soudu i písemná provedení kupních smluv ze dne 2. 5. 2017 byla vytvořena až později v rámci procesní obhajoby obžalovaného. Tomu napovídá i vyjádření znalce, který upozornil, že v účetnictví [REDAKCE] s.r.o. ani [REDAKCE] s.r.o. žádné písemné kupní smlouvy nebyly (byť dle zákona by v něm měly být zaneseny), zaneseny v účetnictví byly jen faktury prokazující ústní uzavření těchto smluv. Je tedy otázkou, kde by si tyto smlouvy v letech 2017 až 2019 nacházely a proč by byly uchovávány mimo účetnictví a proč podpisy na nich byly legalizovány až 8. 7. 2019 a proč vlastně k legalizaci podpisů došlo. V této souvislosti soud připomíná, že v [REDAKCE] 2019 obžalovaný také žádnou písemnou kupní smlouvu o prodeji stroje [REDAKCE] nevyhotovil, z vysvětlení [REDAKCE] vyplývá, že k uzavření písemné smlouvy nedošlo proto, že obžalovaný s prodejem stroje spěchal, a proto nebyla sepsána kupní smlouva nebo předávací protokol.

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

63/2021

124. Co se týká poptávkového řízení v roce 2017, [redacted] i [redacted] (za [redacted] s.r.o.) kategoricky popřeli, že by se nějakého poptávkového řízení zúčastnili, neměli v úmyslu kupovat žádný majetek společnosti [redacted] s.r.o. Taktéž [redacted] jako syn [redacted], popřel, že by jeho zemřelý otec (případně zemřelý jeho děd [redacted] starší) měli zájem o koupi vozidla, čtyřkolky či stroje [redacted]. K tomu [redacted] doplnil, že jeho otec a děd k podnikání užívali pouze kanceláře, stroj by ani neměli kam umístit. Námitku obžalovaného o tom, že vysvětlení [redacted] je bezcenné, soud musí odmítnout, neboť [redacted] podal informace o podnikání svého otce a děda a jako jejich předpokládaný dědic a osoba, která byla s jejich podnikáním seznámena, se vyjádřil k otázkám, ke kterým se již jeho otec a děd vyjádřit nemohli, neboť v roce 2018 oba zemřeli.
125. Pokud se týká listin „OCENĚNÍ VYBAVENÍ“ (viz č.l. 190, originál viz č.l. 589) a „CENOVÁ NABÍDKA NA ODKUP VYBAVENÍ“ (viz č.l. 191, originál viz č.l. 589) tak soud dospěl k závěru, že tyto opět byly uměle vytvořeny obžalovaným v rámci jeho procesní obrany, [redacted] a [redacted] tyto listiny v [redacted] 2017 nese-psali. Jak již bylo uvedeno výše, obě listiny nejsou sepsány na firemním papíře (jak je u podnikatelů běžné), ale na čistých bílých papírech. Tyto papíry mají stejný odstín, gramáž, jsou na stejných místech v jejich levé části perforované, což nasvědčuje tomu, že byly pořízeny jednou osobou. Velmi nevěrohodné je tvrzení obžalovaného, že [redacted] a [redacted] před obžalovaným tyto nabídky podepsali a předali je vzápětí obžalovanému. Takový postup není vůbec obvyklý, navíc ani stylizace nabídky neodpovídá tomu, že by tyto listiny byly osobně předávány. Např. [redacted] v nabídce uvádí, že si ji dovolu- je zaslat, [redacted] taktéž uvádí, že zasílá svoji nabídku. Obě nabídky postrádají navíc označení adresáta, kterému mají být zasílány, dále u [redacted] je nelogické, proč se vyjadřuje v množném čísle, když je zřejmé, že podniká jako živnostník. U [redacted] je nelogické i místo sepsání nabídky, jako toto místo je uvedeno [redacted]. [redacted] a případně jeho otec [redacted] starší ovšem měli kanceláře pouze v [redacted] a v [redacted], jak vyplývá z vysvětlení [redacted]. Obžalovaný k tomu uvedl, že pan [redacted] před ním nabídku vytiskl, což proběhlo v [redacted], nedává tedy žádný smysl, proč jsou na nabídce jako místo sepsu nabídky uvedeny [redacted].
126. Jak již bylo popsáno výše, nabídka společnosti [redacted] s.r.o. byla u všech čtyř položek nejvýhodnější vždy o několik či jednotky tisíc korun, což také napovídá tomu, že obžalovaný výběrové řízení zinscenoval. Tomu nasvědčuje i okolnost, že [redacted] i [redacted] nabízeli koupi položek přesně podle toho, jak později tyto položky odkoupila [redacted] s.r.o., kdy se u všech položek vyjádřili v tom smyslu, že o ně zájem mají a nabídli kupní cenu, přičemž ani u jedné z položek se nevyjádřili v tom smyslu, že o ní zájem nemají, neboť se jim k jejich podnikání nehodí, jak by se dalo předpokládat např. i přímo u stroje [redacted], který je objemný (viz fotografie č.l. 293-299), a je nutné jej uskladnit, když k tomu [redacted] uvedl, že jeho děd i otec měli k podnikání pouze kanceláře. Jako velmi nelogickou soudu hodnotí i okolnost, že [redacted] i [redacted] ve svých údajných písemných nabídkách zdůraznili, že ceny nabízí dle osobní prohlídky. Pokud by tomu tak bylo, postrádá významu tuto informaci obžalovanému zdůrazňovat, neboť o této všichni dobře vědí. Pokud by se všechny výše uvedené skutečnosti daly vysvětlit jako téměř neuvěřitelná shoda okolností (s ohledem na stanovisko obžalovaného), pak již nelze takto vysvětlit skutečnost, že [redacted] ve své „údajné“ nabídce ze dne 27. 4. 2017 uvedl, že cenové hladiny zasílá na základě osobní prohlídky a podkladů ze servisu, přičemž ovšem dle přílohy na č.l. 194 byl automobil [redacted] servisem zkontrolován až dne 2. 5. 2017, to samé se týká čtyřkolky (viz 197). Soud tedy dospěl k závěru, že poptávkové řízení z [redacted] 2017

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted].

63/2021

nepochybně zinscenoval obžalovaný (kdy posledně uvedenou nesrovnalost přehlédli), a to účelově ve snaze ospravedlnit své předchozí jednání, kdy jako jednatel v [redacted] 2017 prodal stroj [redacted] za 22.693,55Kč, kdežto v [redacted] 2019 tentýž stroj prodal za částku 338.800 Kč, tedy 14,9 krát draž, kdy jak uvedl při hlavním líčení, od [redacted] 2017 do [redacted] 2019 nedošlo k žádnému zhodnocení předmětného stroje. Jako účelové rovněž soud hodnotí tvrzení obžalovaného, že v roce 2017 musel stroj [redacted] prodat rychle, neboť společnosti [redacted] s.r.o. byla pronajímatelem objektu ukončena nájemní smlouva, tento stroj vážící 12 tun by musel přestěhovat do náhradních prostor, a proto se jej rozhodl prodat. Obžalovaný však následně připustil, že stroj [redacted] nakonec zůstal do [redacted] 2019 na stejném místě, kdy se mu podařilo vyjednat za společnost [redacted] s.r.o. nájem týchž prostor. Taková tvrzení má soud za účelová, neboť stroj [redacted] byl prodáván spolu s dalšími věci, v údajném poptávkovém řízení byl uveden vedle automobilu či čtyřkolky, z čehož vyplývá, že neskladnost stroje [redacted] nehrála při jeho prodeji v roce 2017 žádnou roli, navíc společnost [redacted] s.r.o. se ve smlouvě zavázala odevzdat soubor vybavení společnosti [redacted] s.r.o. a umožnit jí přístup k souboru vybavení, aby s ním mohla nakládat dle potřeb, kdy obě tyto společnosti měly v [redacted] 2017 své sídlo na stejné adrese.

127. K dalším námitkám obhajoby soud uvádí, že znalecký posudek Mgr. Plzákové nijak neprokazuje, že předmětné dvě nabídky podepsali [redacted] a [redacted], znalkyně ve svém znaleckém posudku uvedla, že v obou případech se jedná o originální podpis, nelze ovšem uvést, zda je tento pravý. Návrh obžalovaného na doplnění dokazování znaleckým posudkem z oboru grafologie k ověření, zda se na originálu cenové nabídky nachází vlastnoruční podpis [redacted], soud zamítl jako důkaz nadbytečný s ohledem na závěry uvedené shora. K tomu soud doplňuje, že i kdyby se ukázalo, že podpis na listině patří [redacted], nic by to nezměnilo na rozhodnutí o vině a trestu obžalovaného, neboť by tato okolnost (v případě, že by skutečně [redacted] tuto listinu podepsal jako stvrzení své nabídky) pouze dokazovala to, že [redacted] neměl v [redacted] 2017 o hodnotě stroje přehled (v této souvislosti sám u hlavního líčení uvedl, že sice stroj neviděl, ale má za to, že jeho cena odpovídá ceně šrotu). K jeho názoru tak nelze přihlížet jako ke kvalifikovanému odhadu ceny stroje, když stroj měl dle vysvětlení [redacted] hodnotu nejméně 250.000 Kč, dle odborného vyjádření hodnotu [redacted] s.r.o. nejméně 200.000 Kč bez DPH a i sám obžalovaný v [redacted] 2019 při prodeji jeho cenu vyčíslil v částce 338.800 Kč, když jej předtím inzeroval za částku 330.000 Kč.
128. S tím souvisí i další obrana obhajoby spočívající v tom, že společnost [redacted] s.r.o. pořídila stroj [redacted] v roce 2014 od společnosti [redacted] s.r.o. v rámci souboru zařízení za celkovou cenu souboru v částce 278.000 Kč (viz obžalovaným založený důkaz č. 1 na č.l. 582), kdy z tohoto důkazu odstoupení od smlouvy vyplývá, že [redacted] s.r.o. chtěla odstoupit od smlouvy proto, že společnost [redacted] s.r.o. nezaplatila sjednanou kupní cenu. K tomu obžalovaný uvedl u hlavního líčení, že váženým průměrem lze dojít k závěru, že kupní cena stroje [redacted] byla 27.800 Kč a za tuto částku společnost [redacted] s.r.o. tento stroj koupila. Okolnost, za jakou kupní cenu stroj [redacted] společnost [redacted] s.r.o. v roce 2014 nabyla, nemá však pro rozhodnutí soudu v posuzované věci nijak podstatný vliv. Ani v případě, že by společnost [redacted] s.r.o. získala tento stroj zdarma, nemohla by tato okolnost nic změnit na tom, jak je posuzované jednání obžalovaného z roku 2017 právně kvalifikováno. Nutno však i zdůraznit, že k nákupu tohoto stroje v roce 2014 došlo za nejasných okolností, kdy prodávající se pokusil (zřejmě bezúspěšně) od této smlouvy odstoupit a znalec Ing. Horák po prostudování účetnictví došel ke znaleckému závěru, že obžalovaný zinkasoval v období od [redacted] 2014 do [redacted] 2015 ze společnosti [redacted] s.r.o. částku

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted].

63/2021

ve výši 1.560.900 Kč jako vrácení půjček jím poskytnutých společností [REDAKCE] s.r.o., jimiž byly údajně v hotovosti zaplaceny faktury za dodávky strojního, nábytkového a dalšího vybavení pořízeného v [REDAKCE] 2014 od společnosti [REDAKCE] s.r.o. Společnost [REDAKCE] s.r.o. však sama ani prostřednictvím obžalovaného toto vybavení společností [REDAKCE] s.r.o. nezaplatila. Na nákupy strojního, nábytkového a dalšího vybavení od společnosti [REDAKCE] s.r.o. poskytl dle účetní evidence společnosti [REDAKCE] s.r.o. finanční prostředky ve výši 1.560.900 Kč právě obžalovaný v [REDAKCE] 2014, a v průběhu roku 2014 a v první polovině roku 2015 tuto „zapůjčenou“ částku od společnosti [REDAKCE] s.r.o. zinkasoval zpět (viz znalecké závěry na č.l. 141). Znalec k tomu uvedl, že účetnictví společnosti [REDAKCE] s.r.o. je v tomto směru zkreslené. Jelikož žádná hotovostní ani jiná platba obžalovaným ve prospěch společnosti [REDAKCE] s.r.o. neproběhla, neměla být ani žádná půjčka obžalovaným v účetnictví zaevidována a neměly být žádné závazky vůči obžalovanému zaúčtovány. Dle znalce je ještě zásadnější, že obžalovaný vyinkasoval v neprospěch společnosti [REDAKCE] s.r.o. a tím i jejích věřitelů postupně částku 1.560.900 Kč, aniž tuto částku za nákup strojního a dalšího vybavení od společnosti [REDAKCE] s.r.o. vložil nebo za společnost [REDAKCE] s.r.o. přímo firmě [REDAKCE] s.r.o. zaplatil (viz č.l. 142).

129. S tímto souvisí zásadní námitka obžalovaného (z jeho pohledu) spočívající v tom, že znalcem zkoumané účetnictví společnosti [REDAKCE] s.r.o. je podvržené a falešné, kdy obžalovaný několikrát zopakoval, že toto účetnictví Policii ČR ani znalci neposkytl a falešné účetnictví je Policií ČR a následně státním zástupcem využíváno účelově s cílem jej poškodit, s tím že Policie ČR si opatřuje křivé znalecké posudky s cílem obžalovaného očernit před jeho blízkými a obchodními partnery. K těmto argumentům soud uvádí, že účetnictví [REDAKCE] s.r.o. a dalších společností obžalovaného bylo vydáno na základě protokolu o vydání věci ze dne 22. 1. 2018 (viz č.l. 158). Usnesením Policie ČR ze dne 7. 2. 2019 došlo k vyloučení této posuzované věci ze společného řízení (viz č.l. 6), pročež důkazy do té doby opatřené lze jednoznačně použít i v této trestní věci. Znalec Ing. Horák při svém výsledku dne 13. 11. 2020 vysvětlil, že účetnictví společnosti [REDAKCE] s.r.o. sice neobdržel od Policie ČR, ale toto mu e-mailem na jeho žádost zaslal přímo obžalovaný, když se na tomto předtím telefonicky domluvili, přičemž znalec obsáhle vysvětloval, že účetnictví si může obstarat od obžalovaného i sám, čemuž je třeba přisvědčit. Znalec v rámci své výpovědi předložil i e-mail od obžalovaného ze dne 27. 11. 2017, kterým zaslal obžalovaný znalci formou příloh zálohu účetnictví společnosti [REDAKCE] s.r.o. za období od 18. 12. 2012 až 27. 11. 2017, kdy se podepsal jako [REDAKCE], jednatel společnosti (viz č.l. 590). Z e-mailové komunikace je zřejmé, že tomuto předcházela i telefonická komunikace mezi znalcem a obžalovaným (viz č.l. 592). Následnou námitku obžalovaného spočívající v tom, že (falešné) účetnictví poslala jeho jménem jiná osoba mající přístup k firemnímu emailu, a že znalec si nemůže být jistý, jestli např. nekomunikoval s bratrem obžalovaného, má soud za ryze účelovou. K tomu soud ještě doplňuje, že obžalovaný neoznačil jediný dokument v posuzovaném účetnictví jako falešný či nesprávný, jeho tvrzení jsou pouze obecná a nijak nepodložená. Pokud v této souvislosti státní zástupce dal soudu na zvážení doplnění dokazování o spis Policie ČR sp. zn. [REDAKCE] a o výsledcích bývalého policisty pana [REDAKCE] (k prokázání skutečnosti, že obžalovaný účetnictví skutečně vydal), pak soud takový návrh na doplnění dokazování zamítl jako nadbytečný, neboť z výše uvedených důkazů je nepochybné, že k vydání účetnictví ze strany obžalovaného jednoznačně došlo.
130. Je výsostným právem obžalovaného hájit se tak, jak uzná za vhodné. Pokud však soudu předkládá důkazy, které jsou vzájemně v rozporu (jak bylo odůvodněno shora), uvádí nepravdivé informace (např. skutečnost, že se znalcem ohledně zaslání účetnictví

63/2021

nekomunikoval), nelze pak dospět k závěru, že jeho výpověď je věrohodná. Svědek [REDACTED] byl poučen o tom, že musí vypovídat pravdivě, jeho výpověď není v rozporu s ostatními důkazy (s výjimkou těch, které předložil sám obžalovaný a ke kterým se soud vyjádřil výše) a dle soudu zde nejsou ani žádné důkazy, které by potvrzovaly tvrzení obžalovaného, že svědek [REDACTED] se mu mstí za předchozí obchodní rozepru. K tomu soud uvádí, že není jasné, čeho by tím chtěl svědek [REDACTED] dosáhnout (s výjimkou jakéhosi zadostiučinění v případě potrestání obžalovaného) a proč by vytrvale odmítal svoji účast v poptávkovém řízení, pokud by se jej jako zástupce společnosti [REDACTED] s.r.o. zúčastnil a nabídku vědomě jako vážně míněnou podepsal, neboť v tomto případě by se pouze vystavoval riziku následného trestního stíhání. I znalecké závěry znalce Ing. Horáka má soud za věrohodné, znalec je přesvědčivě odůvodnil a obhájil, kdy i prokázal, jakým způsobem účetnictví společnosti [REDACTED] s.r.o. a i dalších společností získal.

131. Motivace obžalovaného ke spáchání posuzovaného trestního jednání je zcela zřejmá, obžalovaný poté, kdy se společnost [REDACTED] s.r.o. dostala do kritické finanční situace a do úpadku, majetek z této společnosti převedl na jinou společnost, ve které vykonával též funkci jednatele a jediného společníka, a to za účelem obohacení společnosti [REDACTED] s.r.o. a na úkor společnosti [REDACTED] s.r.o. respektive jejích věřitelů. Této motivaci odpovídají i znalecké závěry uvedené výše ohledně údajných půjček na zakoupení strojů a dalšího vybavení ze společnosti [REDACTED] s.r.o., kdy společnost [REDACTED] s.r.o. následně obžalovanému jako fyzické osobě tyto údajné půjčky v částce 1.560.900 Kč vrátila, tedy vyplatila, to navíc v situaci, kdy již měla dluhy u dalších osob a je tak otázkou, proč obžalovaný jako jednatel zcela upřednostnil svoje „pohledávky“ před pohledávkami ostatních osob. Tento skutek ovšem není předmětem obžaloby, soud se k němu vyjadřuje pouze v souvislosti s odůvodněním motivace obžalovaného ke spáchání posuzovaného skutku. V této souvislosti lze ještě odkázat na další znalecké závěry Ing. Horáka, kdy podle účetních zápisů půjčoval obžalovaný společnosti [REDACTED] s.r.o. nemalé finanční prostředky. To se dělo i v situacích, kdy v pokladně byl zůstatek finanční hotovosti dostatečný i bez půjček obžalovaným. Proto některé převody budí důvodné pochybnosti o skutečném vkladu finančních částek ze strany obžalovaného, navíc když většina z nich je v hotovosti (viz č.l. 142), což znalec dokládá i příklady (viz č.l. 143-144). V této souvislosti znalec též upozornil, že půjčky a vratky finančních prostředků probíhaly nejen po linii [REDACTED] - společnost [REDACTED] s.r.o., ale v období 2014 až 2017 též mezi společnostmi [REDACTED] s.r.o. a s přízněnými firmami [REDACTED] s.r.o., [REDACTED] s.r.o. a [REDACTED] s.r.o., za které též jednal v tomto období obžalovaný [REDACTED] (viz č.l. 117 a předchozí). V této souvislosti lze upozornit ještě na nájem frézky v ceně 22.990 Kč a poplatek za užívání frézky ve výši 74.027,80Kč v [REDACTED] a v [REDACTED] 2017, tedy v čase, kdy společnosti [REDACTED] s.r.o. již utlumovala či nevyvíjela činnost (je tedy otázkou, k čemu frézku potřebovala), přesto tyto dluhy obžalovanému podnikajícímu jako živnostník uhradila (viz znalecký posudek č.l. 117 - částku 22.990 Kč dne 24. 3. 2017 a částku 74.027,80Kč dne 27. 4. 2017). Mimochodem jde o frézku, kterou obžalovaný jako živnostník zakoupil dne 10. 2. 2017 (viz č.l. 218 - takže společnost [REDACTED] s.r.o. ji mohla využívat nejdříve 10. 2. 2017) za částku 25.000 Eur (tedy nejvýše 700.000 Kč při kurzu 28 Kč za euro), přičemž již dne 30. 4. 2017 tuto frézku prodal společnosti [REDACTED] s.r.o. za částku 1.230.000 Kč bez DPH (viz faktura č.l. 213). Sám obžalovaný v rámci svého výsledku u hlavního líčení uvedl, že frézku [REDACTED] potřebovala společnost [REDACTED] s.r.o., a protože na ni neměla peníze, tak ji pořídil sám a poté ji této společnosti na splátky prodal (viz č.l. 585 dole). Soud se zde nezabývá tím, jak výhodná tato smlouva pro živnostníka [REDACTED] mohla být, ale skutečností, že společnost [REDACTED] s.r.o. mohla teoreticky využívat tuto frézku nejvýše dva a půl měsíce (i když tedy skoro žádnou činnost nevyvíjela a dle insolvenčního

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED].

63/2021

správce již na počátku roku 2017 ukončila podnikání – viz č.l. 12). Přesto si dle faktur společnost [REDAKCE] s.r.o. frézku od [REDAKCE] pronajala a dále platila i za její užívání. Celkem zaplatila za nájem a užívání frézy obžalovanému podnikajícímu jako živnostník částku 97.017 Kč, tedy jednu sedminu hodnoty stroje (přestože sama měla spoustu jiných dluhů, které již nehradila). I z těchto důkazů je zcela zřejmé, že obžalovaný jako jednatel nehájil vždy řádně zájmy společnosti [REDAKCE] s.r.o., ale uzavíral pro tuto společnost i evidentně nevýhodné transakce, ze kterých těžil on či jím ovládané firmy. Této motivaci odpovídá i skutečnost, že obžalovaný při přezkumném jednání dne 22. 5. 2018 před insolvenčním soudem dne 22. 5. 2018 jako jednatel [REDAKCE] s.r.o. svou vlastní pohledávku vůči [REDAKCE] s.r.o. ve výši 1.514.053,93Kč uznal, přestože insolvenční správce tuto pohledávku popřel (viz č.l. 70-71), kdy v tomto ohledu soud přihlédl k výše uvedeným znaleckým závěrům Ing. Horáka o tom, jak obžalovaný jako fyzická osoba se společností [REDAKCE] s.r.o. obchodoval (viz zejména č.l. 141-144).

132. V souladu s obžalobou tak soud dospěl k závěru, že obžalovaný byl sice oprávněn prodat část obchodního majetku poškozené společnosti [REDAKCE] s.r.o., avšak protiprávnost jeho jednání je nutno spatřovat v tom, že v rozporu se svou povinností pečovat o majetek poškozené společnosti s péčí řádného hospodáře tuto část obchodního majetku vědomě prodal za nižší cenu, než jaká byla jeho skutečná hodnota. Přitom je zcela nepochybné, že trestní odpovědnost za trestný čin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 trestního zákoníku je nutno dovozovat v případech, ve kterých jde o uzavírání nevýhodných obchodů či jiných smluv na úkor majetku, který byl ze strany statutárního orgánu opatrován či spravován. Z hlediska trestní odpovědnosti je podstatné to, že statutární orgán obchodní společnosti ve vztahu k majetku této obchodní společnosti má povinnost vykonávat svou působnost s péčí řádného hospodáře. Tato povinnost přímo vychází ze zákonných ustanovení, jak je patrné z dikce § 159 odst. 1 zákona číslo 89/2012 Sb. občanský zákoník, v platném znění, a z dikce navazujících ustanovení § 51 odst. 1 a § 52 odst. 1 zákona číslo 90/2012 Sb. o obchodních korporacích, v platném znění, ze kterých je nutno dovodit to, že obecně formulovaná povinnost statutárního orgánu obchodní korporace, tedy i jednatele společnosti s ručením omezeným, si při výkonu funkce počínat s péčí řádného hospodáře též záleží ve vykonávání odborné rozhodovací činnosti na základě dostatečných informací a v dobré víře ve prospěch právnické osoby. Osoba působící jako statutární orgán obchodní společnosti tak jedná s péčí řádného hospodáře, pokud v rámci své rozhodovací a související činnosti při řízení obchodní společnosti uplatňuje nezbytné znalosti, potřebnou pečlivost a zejména loajalitu k zájmům společnosti. Proto i s přihlédnutím k hodnotícímu pravidlu uvedenému v § 52 odst. 1 zákona o obchodních korporacích, dle kterého je porovnáváno konkrétní posuzované jednání statutárního orgánu s jednáním jiných rozumně pečlivých osob v obdobném postavení, u nichž lze v obdobných případech uvažovat vynaložení nezbytné péče, je důvodné vyslovit závěr vypovídající o tom, že obžalovaný při prodeji vyvrtávačky [REDAKCE] nejednal s péčí řádného hospodáře. Pro trestně právní relevanci posuzovaného jednání obžalovaného je rovněž významné, že jednání obžalovaného mělo též dopady na právní vztahy stojící vně poškozené společnosti, neboť v důsledku toho, že poškozená obchodní společnost [REDAKCE] s.r.o. nedostala adekvátní protihodnotu ve vztahu k prodávané části obchodního majetku, tak ani v následujícím insolvenčním řízení, ve kterém je konkursem řešen úpadek poškozené společnosti, nemohlo být dosaženo vyššího poměrného uspokojení věřitelů poškozené společnosti.
133. Opět v souladu s obžalobou soud doplňuje, že prezentované právní závěry korespondují s právními názory vyslovenými Nejvyšším soudem České republiky, když konkrétně je možno

63/2021

poukázat na usnesení velkého senátu trestního kolegia ze dne 26. 8. 2009 spisové značky 15 Tdo 294/2009 publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek jako R 41/2010, dle kterého jednatel společnosti s ručením omezeným při opatrování nebo spravování jejího majetku, který porušením povinnosti vykonávat svou působnost s péčí řádného hospodáře způsobí této společnosti úmyslně škodu na jejím majetku, je trestně odpovědný za trestný čin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 trestního zákoníku. Z odůvodnění dále plyne právní závěr, který je aplikovatelný i v této věci, dle něhož společník, a to i když je společníkem jediným, je odlišným subjektem od společnosti samotné, protože se jedná o dva rozdílné subjekty, a tak je nutno dovodit trestní odpovědnost osoby, která je jednatelem a společníkem, ve vztahu ke skutkové podstatě trestného činu porušení povinnosti při správě cizího majetku dle § 220 trestního zákoníku, pokud porušením povinnosti vykonávat působnost s péčí řádného hospodáře způsobil společnosti škodu. Zároveň lze dle citovaného rozhodnutí uvažovat povinnost obžalovaného nahradit poškozené společnosti škodu, kterou jí trestným činem způsobil. Dále jde o usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 18. 10. 2006 spisové značky 5 Tdo 1224/2006, z něhož lze dovodit to, že úmyslné porušení povinnosti opatrovat nebo spravovat cizí majetek zakládá trestní odpovědnost osoby vykonávající funkci statutárního orgánu ve vztahu k přečinu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1 trestního zákoníku, pokud statutární orgán nezabezpečil obchodní vedení společnosti a nevykonával svou působnost s péčí řádného hospodáře, když pro postup s péčí řádného hospodáře není vyžadováno, aby statutární orgán byl vybaven všemi odbornými znalostmi, které souvisejí s jeho funkcí, nýbrž postačují základní znalosti umožňující rozeznat hrozící škodu a zabránit jejímu způsobení na spravovaném majetku. Pojem péče řádného hospodáře lze v souladu s posledně zmíněným usnesením Nejvyššího soudu ČR chápat tak, že řádný hospodář činí právní úkony týkající se obchodní společnosti odpovědně a svědomitě a stejným způsobem rovněž pečuje o její majetek, jako kdyby šlo o jeho vlastní majetek. Tak tomu na straně obžalovaného ovšem v posuzovaném případě jednoznačně nebylo. Z provedeného dokazování lze naopak vysledovat motiv, který obžalovaného dovedl ke spáchání trestné činnosti, a to ve snaze obžalovaného převést likvidní část obchodního majetku z poškozené společnosti, která se v inkriminované době nalézala ve značně nepříznivé ekonomické situaci, za nevýhodných podmínek pro poškozenou společnost do další společnosti, ve které byl obžalovaný rovněž jednatelem a též i majitelem obchodního podílu. Takové jednání lze jednoznačně kvalifikovat jako úmyslné ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku (úmysl přímý). Obžalovaný svým protiprávním jednáním porušil zájem společnosti na ochraně majetkových práv, když i narušil zvláštní vztah důvěry mezi osobou, které patří určitý majetek, a tím, kdo je povinen ho opatrovat.

134. K výši uvedené škody považuje krajský soud za potřebné uvést, že v zákoně o cenách č. 526/1990 Sb., v § 2 je uvedeno sjednávání ceny a v šestém odstavci je uváděno, co se rozumí obvyklou cenou pro účely tohoto zákona a tou se rozumí cena shodného nebo z hlediska porovnatelného nebo vzájemně zastupitelného zboží volně sjednávána mezi prodávajícími a kupujícími, kteří jsou na sobě navzájem ekonomicky, kapitálově nebo personálně nezávislí na daném trhu, který není ohrožen účinky omezení hospodářské soutěže. Nelze-li zjistit cenu obvyklou na trhu, určí se cena pro posouzení, zda nedochází ke zneužití výhodnějšího hospodářského postavení, kalkulačním propočtem ekonomicky oprávněných nákladů a přiměřeného zisku, což je rozvedeno v odstavci sedmém, kde je uvedeno, že pro účely tohoto zákona se za
- a) ekonomicky oprávněné náklady považují náklady pořízení odpovídajícího množství přímého materiálu, mzdové a ostatní osobní náklady, technologicky nezbytné, ostatní přímé a nepřímé

63/2021

- náklady a náklady oběhu; při posuzování ekonomicky oprávněných nákladů se vychází z dlouhodobě obvyklé úrovně těchto nákladů v obdobných ekonomických činnostech s přihlédnutím k zvláštnostem daného zboží,
- b) přiměřený zisk považuje zisk spojený s výrobou a prodejem daného zboží odpovídající obvyklému zisku dlouhodobě dosahovanému při srovnatelných ekonomických činnostech, který zajišťuje přiměřenou návratnost použitého kapitálu v přiměřeném časovém období.
135. Z uvedeného vyplývá, že odvolací námitky obžalovaného s ohledem na výše uvedené neobstojí. A ocenění majetku je nutno realizovat za cenu obvyklou, jak konstatuje předmětný znalecký posudek (a namítá obžalovaný v podaném odvolání). A to ve smyslu zákona č. 151/1997 Sb. o oceňování majetku, kde je v § 2 uveden způsob oceňování majetku a služeb. V odstavci jedna je uvedeno, že pokud tento zákon nestanoví jiný způsob oceňování, oceňuje se majetek a služba obvyklou cenou. V dalších odstavcích je pak specifikováno za jakých podmínek. Z výše citovaného ustanovení § 2 zákona č. 526/1990 o cenách vyplývá, že takový postup je možno zvolit pouze za situace, že prodávající a kupující jsou na sobě ekonomicky, kapitálově nebo personálně nezávislí, což není posuzovaný případ.
136. Z odůvodnění rozsudku okresního soudu vyplývá přiměřený popis a interpretace jednání obžalovaného, jehož vina byla prokázána na základě označených důkazů řádně provedených, hodnocených a interpretovaných okresním soudem tak, že jejich vlastní obsah nelze označit za extrémně rozporný se zjištěními, která z těchto důkazů soud následně vyvodil. Postup soudu prvního stupně v procesu dokazování a zjišťování skutkového stavu je dostatečný a krajský soud může označit celkový rozsah dokazování za dostačující ke zjištění skutkového stavu věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti.
137. Po zvážení argumentů uplatněných v odvolání dospěl krajský soud k závěru, že okresnímu soudu nelze vytknout neadekvátní užití trestněprávní kvalifikace jednání obžalovaného v jeho trestní věci. Hlava pátá Listiny, čl. 6 Úmluvy, ani čl. 14 Paktu neupravují úroveň jistoty, jaká se vyžaduje pro odsouzení obviněného z trestného činu a na úrovni zákona je úroveň jistoty, jaká se vyžaduje pro odsouzení obviněného z trestného činu, upravena v § 2 odst. 5 tr. řádu (srov. „Orgány činné v trestním řízení postupují v souladu se svými právy a povinnostmi uvedenými v tomto zákoně a za součinnosti stran tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí.“). Kritérium „důvodných pochybností“ zákonodárce blíže nevymezil, ani nevysvětlil a je tedy na obecných soudech, aby na základě hodnocení důkazů z hlediska jejich pravdivosti a důkazní hodnoty, dospěly k takové úrovni jistoty, jaká se vyžaduje pro odsouzení. Dokonce ani Ústavnímu soudu nenáleží kontrolovat věcnou správnost takového procesu, ledaže by šlo o zřejmou svévoli nebo zřejmý omyl obecného soudu. Nic takového však v projednávané věci krajský soud nezjistil. Okresní soud v Jičíně neměl na základě provedených důkazů pochybnosti o tom, že se obžalovaný dopustil trestné činnosti kladené mu za vinu, a proto prostor k aplikaci zásady „v pochybnostech ve prospěch“ nebyl dán.
138. Krajský soud zastává názor, který vyplývá i z usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2008 sp. zn. II. ÚS 2947/08, ze kterého mj. vyplývá, že i Evropský soud pro lidská práva zastává stanovisko, že soudům adresovaný závazek plynoucí z čl. 6 odst. 1 Úmluvy promítnutý do podmínek kladených na odůvodnění rozhodnutí „nemůže být chápán tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument“ a že odvolací soud „se při zamítnutí odvolání v principu může omezit na převzetí odůvodnění soudu nižšího stupně“, např. věc Garcia proti Španělsku. Podle názoru krajského soudu v posuzované věci již okresní soud shodným námitkám, které byly uplatněny v odvolání, věnoval dostatečnou pozornost.

63/2021

139. V dané souvislosti je potřeba zmínit, že soud I. stupně si byl vědom důkazní situace a v odůvodnění svého rozhodnutí vyložil, jak hodnotil provedené důkazy a k jakým závěrům při tom dospěl – je zjevná logická návaznost mezi provedenými důkazy, jejich hodnocení (neodporujícím ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu), učiněnými skutkovými zjištěními, relevantními pro právní posouzení i přijatými právními závěry. Odvolací soud se po provedeném přezkumu ztotožnil se skutkovými a právními závěry nalézacího soudu, včetně jejich zdůvodnění. Určující je, že mezi skutkovými zjištěními soudu I. stupně na straně jedné a provedenými důkazy (a souvisejícími právními závěry) na straně druhé, není extrémní nesoulad ve shora vymezeném pojetí dán. Nadto lze poznamenat, že existence případného extrémního nesouladu mezi učiněnými skutkovými zjištěními soudu a provedenými důkazy, nemůže být založen jen na tom, že obžalovaný předkládá vlastní hodnocení důkazů a dovozuje z toho jiné skutkové a právní závěry (viz např. usnesení NS ČR ze dne 18. 12. 2013, sp.zn. 8 Tdo 1268/2013).
140. Přes odvolací námitky obžalovaného a státního zástupce týkající se výroku o trestu, dospěl krajský soud k závěru, že tato odvolání jsou rovněž nedůvodná. Okresní soud vycházel z ustanovení § 37 a § 39 tr. zákoníku, přihlédl ke všem relevantním skutečnostem.
141. K osobě obžalovaného [REDAKCE] bylo zjištěno, že je jednatelem a jediným společníkem společností [REDAKCE] s.r.o. a [REDAKCE] s.r.o., podniká samostatně i jako živnostník a má účast i v dalších společnostech (k tomu podrobně znalecké posudky Ing. Horáka). Obžalovaný nebyl v minulosti soudně trestán (viz opis rejstříku trestů č.l. 538). Obžalovaný nemá v nové celostátní evidenci přestupků uveden žádný záznam (viz č.l. 537), u Městského úřadu v [REDAKCE] nebyl v letech 2015 až 2020 projednáván pro spáchání přestupku (viz č.l. 593).
142. Okresní soud rovněž podrobně odůvodnil, z jakého důvodu zpřísnil uložený trest oproti původně vydanému trestnímu příkazu, kdy přihlédl k výsledku dokazování.
143. Za odpovídající a dostatečný všem okolnostem případu považuje soud u obžalovaného trest odnětí svobody ještě ve čtvrtině zákonné trestní sazby, a to v trvání šesti měsíců (trestní sazba u přečinu podle § 220 odst. 1 trestního zákoníku činí až dva roky). Výkon trestu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou roků, kterou soud považuje za dostačující k tomu, aby během ní obžalovaný dalším svým způsobem života soud přesvědčil o tom, že deliktní jednání se na jeho straně již nebude opakovat.
144. Za situace, kdy se obžalovaný posuzovaného jednání dopustil jako jednatel společnosti, byl mu zároveň k posílení výchovného účinku uloženého podmíněně odloženého trestu odnětí svobody uložen podle § 73 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu (člena statutárního orgánu) nebo zástupce obchodní společnosti na dobu 30 (třiceti) měsíců.
145. Tyto uložené tresty se jeví krajskému soudu jako postačující a neuložení peněžitého trestu za této situace lze ještě akceptovat.
146. Takto uložené tresty odpovídají charakteru trestné činnosti, mířen narušení obžalovaného, jeho osobním poměrům i hlediskům individuální a generální prevence.
147. Pokud jde o výrok o náhradě škody učiněný ve smyslu § 229 odst. 1 tr. řádu, tak lze akceptovat stanovisko okresního soudu, tedy, že
148. Obžalovaný [REDAKCE] způsobil svým jednáním společností [REDAKCE] s.r.o. škodu ve výši nejméně 219.306,45Kč. Poškozená společnost [REDAKCE] s.r.o. uplatnila prostřednictvím insolvenčního správce nárok na náhradu škody, řádně a včas navrhla, aby jí

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

63/2021

obžalovaný nahradil škodu v celkové výši 219.306,45Kč (viz č.l. 324, 583 p.v.). Soud však postupoval podle ustanovení § 229 odst. 1 trestního řádu, které stanoví, že není-li podle výsledků dokazování pro vyslovení povinnosti k náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo k vydání bezdůvodného obohacení podklad nebo bylo-li by pro rozhodnutí o povinnosti k náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo k vydání bezdůvodného obohacení třeba provádět další dokazování, jež by podstatně protáhlo trestní řízení, soud odkáže poškozeného na řízení ve věcech občanskoprávních, popřípadě na řízení před jiným příslušným orgánem.

149. Důvodem pro tento postup je skutečnost, že poškozená společnost je v úpadku, který je řešen v insolvenčním řízení. Insolvenční správce se hlavního líčení nezúčastnil, ani v řízení před soudem svůj návrh blíže neodůvodnil. Z důkazů, které se týkaly probíhajícího insolvenčního řízení společnosti [REDAKCE] s.r.o. jednoznačně nevyplyvá, zda v rámci tohoto insolvenčního řízení insolvenční správce tuto pohledávku vůči obžalovanému uplatnil, zda o ní bylo již rozhodnuto, případně s jakým výsledkem. S ohledem na skutečnost, že o vině a o trestu bylo možno dne 13. 11. 2020 rozhodnout, přičemž pro rozhodnutí o povinnosti k náhradě škody by bylo třeba provádět další dokazování, jež by podstatně protáhlo trestní řízení a hlavní líčení by se muselo odročit, postupoval soud podle ustanovení § 229 odst. 1 trestního řádu a společnost [REDAKCE] s.r.o. s celým jejím nárokem na náhradu škody odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.

150. Proto krajský soud rozhodl způsobem uvedeným ve výrokové části rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Nejvyšší státní zástupce a obviněný však mohou proti tomuto rozhodnutí podat **dovolání**. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Dovolání se podává u okresního soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Navrácení lhůty k podání dovolání není přípustné. Dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3/ tr. řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1) písm. a) až l) nebo § 265b) odst. 2) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Hradec Králové 4. května 2021

JUDr. Jiří Mádr, v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

63/2021

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED].